

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2272 | 4 PAGINI — 20 BANI | Miercuri 22 august 1956

Fotomontaj de: A. CALISTRAT și DUMITRU F. DUMITRU

La „12 ani"...

GENERAȚIA NOASTRĂ împlinește azi 12 ani; ne-am născut la 23 August 1944, pe străzile învăluite în fum ale Bucureștiului, pe șoselele desfundate de bombe, lîngă tancuri sovietice, lîngă bicicletele cu care așteptam în preajma tipografiei primele numere ale „Scînteii" legale, în trenurile care goneau spre noul front — spre Berlin, spre Berlin... Am avut deodată în mîini o pușcă, „Scînteia", un tîrnăcop, „Manifestul Partidului Comunist", o trusă pentru a bandaja răni grave și dureroase.

Am auzit din prima clipă a nașterii un cuvînt hotărîtor: tovarăș.

El desemna pe cel care te învață ce să faci cu „Scînteia", cum să tragi cu pușca, ce să citești din Manifestul partidului, cum să lovești cu tîrnăcopul, cum să bandajezi mîini și orașe.

Cel care-ți lua cotizația la U.T.C. și-și punea grăbit semnătura în carnetul tău roșu — se numea tovarăș; cel care te chema după amiază la miting împotriva reacțiunii, iar mîine la procesul literar al lui Volodia Safonov din „Și a fost ziua a doua" se numea tovarăș.

Un ofițer sovietic care te învăța să cînți „Tomnaia noci", tango de Bogoslavschi, și-ți explica ce a fost la Stalingrad, în fraze cu cinci cuvinte rusești, două romînești și unul cum se nimerea — francez sau nemțesc — se numea, mai ales acesta, tovarăș.

Un singur cuvînt era poate tot atît de insistent ca acesta — cuvîntul dușman. Dușman. Dușman era Hitler; era omul care da ordinul să se bombardeze Bucureștiul nostru drag; era aviatorul care arunca o bombă asupra Teatrului nostru Național; era cel care trăgea cu revolverul în distribuitorii „Scînteii" noastre; erau cei care sabotau frontul, spitalele, cantinele, piețele, reforma agrară, mersul trenurilor, acoperiți cu mantia și larga înțelegere a casei regale.

Puține generații s-au născut atît de dramatic: prin fumul ruinelor, cu lacrimi în ochi — de la incendii, de la tristețe, de la durere, de la speranță, de la bucurie — noi vedeam totuși lumea despicată categoric în două: în tovarăși și dușmani, în progresiști și reacționari, în tinerețe și putregai. Din ziua întîia a creației noastre noi am ales drumul cel mai drept, cel mai greu și cel mai frumos: drumul Partidului Comunist. Față de claritatea lui, celelalte drumuri erau cețoase și confuze. Față de siguranța țelului lui — celelalte drumuri bîjbîiau și rătăceau. Nici un alt drum nu trezea în noi atîta entuziasm, atîta bucurie de viață, atîta spirit inovator. Noi am ales acest drum nu din „superficialitatea tinereții", nu din pricina „inculturii" noastre și nici din cauza vreunei „constrîngeri" — cum le plăcea anumitor domni să spună. Capitaliștii și moșierii au „constrîns" mii și mii de tineri muncitori și țărani să vadă în sfaturile și concluziile comuniștilor — salvarea vieții lor chinuite. Întreaga cultură a omenirii, dezvoltarea filozofiei și artei, a fizicii și a esteticii, a matematicii și pedagogiei și perspectivele pe care le deschideau acestora comuniștii, au dus firesc mii și mii de tineri intelectuali spre partidul nostru. În zilele acelea glorioase, întîlneai mulți tineri de 16—17 ani cerînd să devină membri de partid și trecînd în cerere că au 20—21, numai pentru a îndeplini întrutotul condițiile de intrare. Oamenii aceia n-au să roșească niciodată pentru acea emoționantă „minciună" din viața lor. Aceasta nu se numește „superficialitate" — ci credință. Împlinind 12 ani, generația noastră se mîndrește cu această credință în partid, neștirbită de încercările grele prin care a trecut, curată și dogoritoare ca o zi de vară.

La 12 ani, înainte vreme, tînărul pleca de acasă să-și cîștige existența, cu aceasta intrînd în rîndul oamenilor mari. Cine privește chipul generației noastre, mîinile ei, părul cu cîteva fire albe de acum, profilul ei dur, pielea tare și bronzată de soarele șantierelor și caselor de odihnă — „nu ne dă vîrsta", cum se spune. Sîntem o generație maturizată, avem casa noastră dragă, nu rătăcim pe drumuri, trăim demn, știm ce avem de făcut, ce-i aceea muncă aspră și bucuria după muncă. prin fața ochilor noștri au trecut multe și am înțeles multe; nu dorim să explicăm amănunțit anumitor domni din apus cîte am înțeles. Preferăm ca în locul explicațiilor să construim mai departe, fără vorbe mari, cu atenția concentrată pe această fermecătoare bucată de pămînt a lumii — alte cîteva sute de fabrici și școli, stadioane și teatre pentru ca să trăim mai bine.

„12 ani" e totuși o vîrstă frumoasă. Sînt aspirații și sentimente pe care e păcat să le uităm.

La „12 ani" — dorești arzător să știi, să cunoști, să înveți. Orice taină deslegată ți se pare o victorie extraordinară. E admirabil ca azi, cînd ai 20, 22, 28 de ani să înveți cu emoția și elanul celui de la 12 ani: să consideri că abia ai învățat alfabetul, că ceea ce știi e încă foarte puțin și te așteaptă sute de mii de taine de dezlegat în atelier, acasă, la școală, pe cîmp... Să fii curios ca la 12 ani, să ai instinctul modestiei în cunoștințe, ca la 12 ani, — amintește-ți!

La 12 ani — începi să înțelegi călătoriile săvîrșite, începi să pricepi țara. Strada, gara, satul, șoseaua, calea ferată, munții imenși cu cărări înguste, apele, păsările, marea, soarele și ploaia se desprind din ceața copilăriei și-ți apar precise în culorile lor naturale, etern dragi. Azi, cînd vorbim despre patrie, cînd începem munca pe șantier, cînd facem agitație, să trăim cu aceeași prospețime, cu aceiași dăruire și entuziasm.

La 12 ani — îți mai place să fii copil, să te mai bați, să alergi, să-ți mai julești genunchii, să joci fotbal, să rîzi, să strigi. Generația noastră maturizată în atîtea acțiuni grave și complicate nu trebuie să uite de „copilăriile" vîrstei de „12 ani", de puritatea și spontaneitatea acestei vîrste.

La „12 ani" — nimic nu ți se pare greu. Mai mult decît la orice la aceasta să ne gîndim azi. La „12 ani" nu poți fi blazat defetist, fricos. Lumea abia ți se dezvăluie, lupta abia te-a chemat — nimic din ceea ce e în tine forță, energie, ambiție, mîndrie, sănătate nu s-a consumat. Azi, împlinind vîrsta aceasta splendidă, aflată parcă în pragul adolescenței, generația noastră se simte puternică, unită ca degetele unui pumn și plină de optimism.

„Scînteia tineretului"

Prietenilor din Romînia

Lev Kassil

Articol scris pentru „Scînteia tineretului"

Deasupra mesei mele de lucru, într-o vilă din orășelul scriitorilor de lîngă Moscova, se află atîrnată în perete, între ferestrele care dau spre pădurea deasă, o mică stemă a R.P.R. brodată pe mătase și încadrată într-o ramă de lemn cu complicate ornamente lucrate în traforaj.

Această lucrare, operă a pionierilor și pionierelor din București, mi-a fost dăruită în octombrie 1955

Anul trecut am avut prilejul să călătoresc destul de mult în lumea largă. Am văzut steagurile olimpice ale tuturor națiunilor deasupra povîrnișurilor albe de nea ale Alpilor, printre dolomiții ruginii care-și înălțau semeț vîrfurile spre cerul de un albastru intens al Italiei. Am admirat reflectarea marmorei și mozaicului palatelor venețiene în oglinda canalelor, am hoinărit printre galeriile Coliseului din Roma, am urcat dealul sfînt al Acropolei, la Atena, am privit de pe colinele Montmartre panorama de neuitat pe care o oferă Parisul noaptea, am cutreierat străzile Amsterdamului și Stockholm-ului, am lăsat să lunece printre degetele mîinii lăsate leneș să atîrne din barcă unda albastră a apei ca azurul din grota de pe insula Capri... Toate aceste impresii fără seamăn n-au umbrit însă în sufletul și în mintea mea frumusețea modestei Romînii, — atît de dragi inimii mele.

În timpul relativ scurt al șederii noastre în Romînia — cu totul o lună de zile — eu, ca și ceilalți membri ai delegației noastre, am avut posibilitatea nu numai să vizitez cele mai diferite regiuni ale țării, ci și să cunosc mulți dintre conducătorii ei de seamă și mulți oameni simpli.

Originale și pitorești sînt diferitele forme ale artei populare romînești. La muzeul de artă populară din București am văzut, de pildă, colecții de cusături, ceramică, diferite obiecte de lemn și alte opere ale meșterilor populari în care e țesută povestirea vie și pitorească a poporului despre el și viața lui.

În lume, în diferite țări, printre care și Rusia care are străvechi legături culturale cu vecinii romîni, sînt cunoscute și muzica și pictura romînă atît de strălucit reprezentate prin George Enescu și Nicolae Grigorescu, cît și minunata literatură romînă atît de plină de profunde simțăminte, și creațiile monumentale ale fecundului și nesecatului Sadoveanu a cărui uriașă operă a slujit ca punte vie de legătură între cele mai bune tradiții ale vechii culturi romînești și cultura ce se ridică astăzi năvalnic spre înălțimi — cultura întregului popor a Republicii Populare Romîne

Pe călătorul ce vine prima oară în Romînia îl uimesc multe. Și impetuozitatea cu care poporul romîn se ridică din adîncurile unei sărăcii fără fund spre culmile neclintite ale socialismului, și grija — mărturie a culturii poporului — cu care sînt păstrate monumentele istoriei, tradițiile bune și înțelepte, și vechile palate care au trecut în stăpînirea poporului devenind acum palate ale culturii, cluburi, școli, institute. Și în întîlnirile avute cu conducători ai Romîniei de azi, și în întîlnirile cu oameni din toate păturile sociale te bucură credința fermă și limpede în ziua de mîine, neclintita dragoste de pace, conștiința modestă de forțele proprii, lipsită de orice umbră de înfumurare, și acel adevărat democratism profund popular care farmecă și spune foarte mult inimii unui călător atent, democratism care este atît de organic, propriu, oamenilor din noua Romînie.

Sînt convins că toate aceste trăsături noi, de aur, generate de istorie însăși, trăsături care s-au întipărit în mod deosebit în imaginea minunată a Romîniei de astăzi, nu se vor pierde, ci, dimpotrivă, se vor reliefa și mai puternic pe măsură ce poporul romîn se va apropia tot mai mult de mărețul său țel, care-și are începutul în cotitura săvîrșită la 23 August 1944.

Mihai Beniuc

INIMĂ

Oh, ce frumos mai cîntă unii
Culoarea mării, răsăritul lunii!
Eu voi rămîne biet poet țăran
Cu rădăcina mai adîncă, an de an.

De-i timpul bun ori vremea împotrivă
Eu lupt s-ajungem pîn-la colectivă,
Dar pîn-atuncea multe bube-om stoarce,
De unde am plecat nu ne om întoarce.

Am ascultat ogorul cu urechea.
Nu, doina lui nu-i jalnica și vechea.
Un cîntec nou zvonește printre grîne:
„E bine azi, mai bine va fi mîine!"

Bătrînul meu fu greu dator la bancă,
Azi poartă orișice săteancă
Mătasă chinezească și pantofi,
Copiii nu mai știu ce-i aia „grofi".

De-aceea cînd mă plimb pe lîngă rîu
La butonieră port un spic de grîu,
Iar steguletul roșu pe tractor
Îmi face de departe semn ușor.

Și eu și dînsul am ajuns fruntași,
Eu am plecat, el vine din oraș,
Dar inimă avem, aceeași una,
Așa cum ne-a călit-o-n foc furtuna.

21. VIII. 1956

Ștefan Iureș

Basmul unei zile de vară

Douăsprezece veri împlinește Libertatea noastră,
o bună duzină de ani.
A crescut, s-a înălțat, e zveltă,
are lumini albastre în priviri.
Pe vremuri, despre o fetiță la vîrsta ei
cu subînțeles se șoptea:
„nu vezi? e aproape domnișoară".
Nu-i domnișoară Libertatea noastră,
și totuși,
cunoaște procesul cel tainic al desăvîrșirii
cu tulburătoarele-i metamorfoze,
cu spiralele sale dulci și amare
spre noile vîrste.

În urmă cu doisprezece ani
ea s-a născut în casa sărmană,
a unor oameni sărmani.
A stat într-o covată de lemn,
părinții nu i-au pus funde pentru deochi,
— nu credeau în deochi și,
la drept vorbind,
nici n-aveau cu ce să cumpere funde, —
ci inima li s-a lărgit deodată
spre a cuprinde cîntecul într-însa.
Luau copilul în mîinile lor mari,
înnegrite, asprite de muncă,
mirosind a pămînt și a fier,
și-l desmierdau cu patimă grea, neascunsă.
A fost atunci o mare bucurie,
chef însă nu a fost de loc.

Curînd au sosit și bogații vecini;
și-au lăsat la poartă limuzinele,
și au pășit pe vîrfuri pragul casei.
„Să știți c-or fi venit s-o înzestreze"
și-au spus atunci, înduioșați, naivii.
Dar oaspeții zvîrliră o ochire:
„Vai, ce copil urît. Aproape monstru.
Mai bine dacă nu vedea lumina.
Dă poate dumnezeu să n-aibă zile"...

Și au plecat „vecinii", iar fetița
a început
în ciuda lor
să crească.
. . . .
Curînd, mîinile ei
miroseau și ele a fier și a pămînt,
căci ea se trezea odată cu părinții,
îi rămînea necunoscut răsfățul,
dar,
sub privirile ei albastre,
grîul creștea mai repede, cu spicul mai plin,
fierul se încovoia, se așchia, se lustruia mai bine,
țițeiul mustea mai nerăbdător în adînc,
căutînd puțul sondei,
pădurea îngîna mai duios nostalgicul cîntec,
piatra se supunea mai deplin dălții sculptorului,
armele ostașilor țării aveau o lucire mai vie,
ape de munte duceau pluta mai grabnic
prin văi șerpuite,
versurile se zămisleau dintr-un suc mai bogat
în fioruri.

Zestrea copilei creștea
odată cu anii.

Cînd au văzut-o aproape bogată,
veniră din nou cireolașii
și-o îmbiară o vreme
cu zaharicale și vorbe:
— Hai, vino cu noi, frumușico,
ți-om da educație bună, aleasă,
vom face astfel ca să n-atingă lutul
picioarele tale gingașe,
vei sta sub umbrare, în tihnă,
apoi ți-om găsi și vreun mire
un domn cu avere și faimă.

Fetița tăcea.
. . . .
— Hai vino, ni-ești dragă, ni-e milă
că stai cu părinții la muncă.
Și noi am avut o fetiță,
o, doamne, ce mult am iubit-o!
— Dar unde-i?
— Vai, moartă...
— Ei bine,
eu nu vreau să mor niciodată, —
așa a răspuns Libertatea
și avea în obraji mere roșii
(copil sănătos, de la țară).
A rămas la părinții ei simpli
alături de care muncește
din zori, sub văratecul soare,
cîntînd doine vechi și noi marșuri.

Inscripție nouă la o fotografie veche

Duminică. Obosit, după o prea lungă plimbare, în așteptarea prînzului, prietenul meu s-a lungit pe studioul moale. Aproape că-l cuprinsese somnul cînd se trezi strigat de fetița sa, în etate de numai 3 anișori, care, pentru a-și epuiza energia, prinsese a cotrobăi prin noptieră.

— Tăticule, ce-i în fotografia asta?

Întrebarea era de fapt „cine e în fotografia asta?".

În cîteva cuvinte fetița a fost „lămurită" și și-a văzut în continuare de „treburile" ei. Tăticul însă a rămas mai departe cu fotografia mică, înrămată, în mînă, cuprins de amintiri.

...După ce școala pe care o urmase pînă în anul începerii războiului devenise ca o treanță din pricina cutremurului, se pomeni ținut de mînă și purtat prin București de mama îngrijorată pentru cei șapte copii ai săi. De mama, pentru că tatăl plecase, cu cîțiva ani în urmă, în căutare de lucru. Bucureștiul a fost străbătut în lung și-n lat, pînă ce din „mila lui taica Ene", administratorul unei școli de ucenici de pe calea Șerban Vodă, a fost înscris fără examen, în anul I. Aici, între zidurile clădirii cu numărul 278, de unde nu mai putea auzi și vedea nimic ce se petrecea afară, pe o bancă, sub caișii ce-și lepădaseră de multă vreme rodul, a rămas el cu grija singurului schimb de rufe înfășurat într-un ziar păturit ce-l purtase tot timpul la subțioară.

În așteptarea unei primiri mai omenești băiatul privea din cînd în cînd cele cîteva monezi de metal pe care i le dăduse mama la despărțire.

Mînați de un singur vis, acela de a învăța meserie pentru a cîștiga o bucată de pîine în viață, și nimic mai mult, se adunaseră aici, la școala „Ștefan Cerkez", din toate colțurile țării și formaseră catalogul clasei I-a, de la „A" la „Z", zeci de copii a căror viață nu depășea decît cu cîteva luni 14 ani. Era clasa anului în care pornise războiul. Era clasa unei generații chemată din fragedă copilărie să semneze „Ordinul de mobilizare pe loc pentru lucru" în întreprinderile militarizate. Era clasa care la primul strigăt: „Hai Wolff!", „hai „Grup", „hai Lemaître"!, „hai „Deneș"!, „hai „Metalica"! — trebuia să se încoloneze și să pornească „în front" către fabrici.

Ce chin era să străbați străzile Villor, Dosoftei, Dr. Istrate, pe distanță de kilometri întregi pînă să ajungi la fabrica unde fuseseși repartizat. Jerpeliți și încălțați în papuci de lemn, în clămpănitul a 60 de perechi deodată, ucenicii făceau acest drum zilnic. Hăuiau străzile, se întărîtau ciinii și nimeni nu se mai putea odihni la ora aceea. Ce chin pe cei ce erau călcați din greșeală: trebuiau să meargă cu un picior în papuc și cu celălalt în mînă pînă la fabrică, sau să părăsească frontul în căutarea unei pietre să-și bată cuiul „de rezervă" pe care fiecare îl avea în buzunar. Tot în galenți sau cu ei în mînă fugeau și în timpul bombardamentelor, speriați de sunetul sirenelor, se sculau noaptea din somn și străbăteau străzile spre ieșirea din oraș, spre Jilava.

Acest chin era cu atît mai îngrozitor cu cît „taica Ene" ținea în magazie, dincolo de grilajul masiv de metal, ferecat cu un imens lacăt, sute de perechi de bocanci și de haine — plătite cu sudoare de către ucenici — ferite „ca să nu se uzeze".

Gîndindu-se la aceste triste amintiri, tare ar fi vrut prietenul meu să le povestească unui ucenic din zilele noastre.

Uneori simte nevoia să-și împărtășească cu glas tare gîndurile, să scape de ele. Dar nu-s gînduri de alungat...

Își amintește destul de bine greva ucenicilor din poarta fabricii „Wolff", în ajunul crăciunului 1943, pentru a obține vacanță. Drept răspuns patronul i-a consemnat și nu le-a mai acordat nici măcar o zi. Își amintește și de greva de la „Lemaître" la care au participat și colegii lui de cămin care n-au venit la dormitor cîteva zile. Nu o dată delegații se formau din copiii mai curajoși,

N. COTIGA

(Continuare în pag. 4-a)

DEDICAŢIE

Inchinăm aceste rînduri celor care vor defila, vor cînta şi se vor bucura pe străzile oraşelor şi pe uliţele satelor în ziua de sărbătoare a eliberării patriei, celor care au luptat şi au căzut pentru izbînda acestui vis al poporului romîn, uteciştilor şi tinerilor patrioţi, celor care duc mai departe steagul acestei biruinţi.

TINEREŢE — IZVOR DE EROISM

20 de tineri pe baricadă

Satul Teliu îşi strînge casele — ca un cioban care-şi îngrămădeşte turma în faţa primejdiei — tocmai în fundul unei adîncituri stîncoase prin care curge limpede şi sprintenă apa Teliului. Pe aici se încrucişează drumul care vine dinspre munţii Buzăului prin Întorsura cu cel dinspre Oraşul Stalin şi Valea Prahovei. Satul e înconjurat de două masive stîncoase care se ridică, abrupt, spre cer — monumente uriaşe săpate din truda milenară a ploilor şi vînturilor cine ştie cărui rîu din străfundurile istoriei acestor pămînturi. Pe aici călcau arareori paşii străinilor, şi oamenii se obişnuiseră să audă întîmplările lumii la multă vreme după ce ele se petrecuseră. Chiar şi poştaşul împărţea cele cîteva scrisori şi ziare numai odată sau de două ori pe săptămînă. În vacarmul războiului, satul acesta era o insulă tăcută şi singuratică. Ziua uliţele erau pustii. Seara lămpile nu-şi mai ardeau fitilele unsuroase. Oamenii se adunau pe prispe, consumîndu-şi tainul de vorbă în tihnă şi şoaptă. Vestea armistiţiului de la 23 August a-junse aici pe la sfîrşitul lunii. Oamenii satului au comentat vestea aceasta cu liniştea şi cumpătarea celor care se ştiau departe de frămîntările şi bubuiturile războiului.

— Vasăzică le-am dat nemţilor cu ciomagul acolo unde trebuia — le spuse într-o seară bătrînul Şerban copiilor şi nevestei sale.

Feciorul său cel mai mare, Gheorghe, care lucra la o carieră de piatră din împrejurimi, asculta posomorît şi tăcut. Mai tîrziu, cînd discuţia părea să fie sfîrşită, îl întrebă pe bătrîn:

— Şi mata crezi că pe la noi n-or să vină nemţii?

— Nu se bagă ei prin întunecimile astea. Le e frică să nu se rătăcească prin hăţişuri. Da' pînă la urmă, dracu' ştie. S-ar putea...

În seara aceea, Gheorghe nu

se culcă odată cu ceilalţi. Cînd se înseră bine, porni spre sat cu mîinile în buzunare, fluierînd şi călcînd leneş cu tălpile goale prin praful pufos. Era un flăcău voinic, cu părul negru şi lucios, cu ochii mari peste care cădea umbra sprîncenelor stufoase şi alungite. Cei 18 ani ai săi petrecuţi numai aici, în mijlocul stîncilor dure şi pădurilor sălbatice, îi dăduseră o asprime şi o încrîncenare prematură, faţa îi devenise serioasă, faptele cumpătate şi bărbăteşti. La carieră lucra mai de mult, de cînd trecuse pragul copilăriei. În ziua cînd tatăl îl trimise pentru prima oară la lucru, n-a întrebat nimic, ci, posomorît şi grav, şi-a luat în spinare ciocanul şi dalta şi a plecat spre carieră. Cînd aducea acasă leafa, zvîrlea toţi banii pe masă, aruncînd spre ceilalţi o privire aspră care parcă spunea: „Pentru voi mă chinui şi-mi jupoi mîinile toată ziua". Alteori îi privea lung şi mila îl mîngîia duios: „Sînteţi voi destul de necăjiţi şi amărîţi. Aţi înghiţit destul praf şi amar pe moşia grofului din Bucila".

Războiul şi-l închipuia în minte destul de vag, aşa cum un copil vede cu ochii fantastici ai imaginaţiei reprezentarea concretă a basmelor ascultate la povestea mamei sau bunicii. Amintirea care trăia într-însul era aceea a plecării primilor oameni din sat spre front: femei bocind, copii speriaţi, cîntecele tulburate de băutură şi deznădejde ale celor care se duceau spre Nistru. Pe la porţi auzea blesteme de femei şi babe:

— Arde-l-ar focul pe Antonescu şi pe Hitler!

...Cu o zi mai înainte de cele întîmplate un grănicer de la pichet adusese vestea că nemţii vor să se retragă dinspre Buzău, Nehoiu şi Întorsura peste valea pîrîului Negru spre Kikiş şi Ozun. Zvonuri înfricoşătoare se strecurau din casă în casă: cică ne iau bărbaţii şi omoară flăcăii; dau foc la case, iau vitele şi păsările de prin curţi. Şerban aştepta tremurînd de emoţie zilele acelea.

Trecînd prin sat, se opri pe la porţile cîtorva flăcăi de seama lui. Se adunau în faţa porţilor şi şopteau misterios în întuneric.

— Mîine seară mergem la grăniceri şi punem şi noi mîna pe arme.

— O să luăm arme?

— Da. Dacă nemţii se leagă de noi, tragem în ei.

— Eu o să trag — spuse Şerban încet. Mă ascund în pădure şi-i iau la ochi unul cîte unul.

Glasul lui răsunase în întuneric înfundat şi aspru, încît flăcăii care-l ascultau îl priviră uimiţi, fără să spună un cuvînt. Va să zică Şerban vrea să tragă în nemţi... O să aibă el atîta curaj? O să aibă. Şerban o să tragă. Are în el destulă ură ca să poată apăsa pe trăgaciul armei, n-o să-i tremure mîna cînd va ochi duşmanul. S-a dovedit că nici de mic pe stîncile aspre ale carierii de piatră. A răbdat de foame, ne-a ars în suflet plămada durerii celorlalţi fraţi care-şi chinuiesc viaţa de mici pe moşia grofului din Bucila.

A doua zi, într-o dimineaţă, tinerii din sat au făcut rost de arme. Şerban o ţinea pe a sa cu mîinile încleştate. Alergă cu ea acasă, o desfăcu din toate încheieturile, o lustrui cu o cîrpă. În noaptea aceea dormi cu ea lîngă pat, ţinînd tot timpul o mînă pe ţeavă.

Coloanele verzi se apropiau tot mai mult de Teliu, tîrîndu-se prin trecătorile munţilor ca o omidă uriaşă. Comandanţii fascişti se temeau ca nu cumva unităţile sovietice şi pandurii care înaintau pe Valea Prahovei să le taie retragerea la ieşirea din trecătoare. Satul Teliu era aşezat tocmai la ieşirea din tunel, ca o sentinelă.

În ziua cînd coloanele de fascişti se apropiară de sat, Şerban îşi puse pe umăr o traistă cu mîncare şi se urcă pe creasta din stînga drumului, ascunzîndu-se între nişte stoguri de fîn. Era linişte şi în pădure stăpînea o linişte deplină. Şerban se culcă în fîn, privind atent şoseaua care se încolăcea ca un şarpe pe sub poalele stîncilor. Toată ziua nu se auzi nimic. Drumul era pustiu. Se plimba printre hăţişuri, se urca pe stînci şi privea înapoi. Nu se vedea nimic. Era tulburat, îi tremurau mîinile. Începu să-şi şteargă din nou arma pregătind-o ca de paradă, îşi număra mereu cele două sute de cartuşe. Spre seară i se păru că aude un zgomot înfundat care creştea. Peste puţin timp se zări coloana. Înainte mergea o maşină uşoară alunecînd prudent pe şoseaua bolovănoasă. După ea veneau alte maşini, iar în urmă se tîra obosită şi prăfuită infanteria. La marginea satului coloana se opri. Şerban urmărea totul atent, înfrigurat. Deodată o maşină se îndreptă spre marginea pădurii pînă sub stînci. Pe ea era instalată o mitralieră care dădea parcă un avertisment presupusului inamic din pădure. Cîţiva soldaţi se apropiară de stîlpii de telegraf de lîngă marginea pădurii. Unul se urcă chiar sus, vrînd să lege cel mai repede un fir de telefon pe care un alt ostaş îl instalase jos.

Cu un calm pe care-l surprindea chiar şi pe el, Şerban întinse arma spre inamic, ochindu-l atent. Apoi apăsă cît putu pe trăgaci. Peste cîteva clipe fascistul căzu ca un bolovan. Ceilalţi camarazi ai săi începură să fugă urlînd: „Partizan! Partizan!"

Şerban sări imediat spre maşină, aruncă mitraliera la o parte şi scormoni prin lăzi după grenade. Luă cîteva şi le aruncă în vale cît putu mai departe. Vuietul lor prelungit de ecou răspîndi panică în întreaga coloană. Fasciştii se aşezară imediat în poziţie de atac, apoi, crezîndu-se înconjuraţi de partizani, o luară la fugă înapoi. Şerban şedea ascuns după un copac şi-i privea întorcînd. Vasăzică el singur speriase atîţia fascişti, îi făcuse să tremure de spaimă.

Spre seară coloana a intrat în sat. Imediat au început să caute peste tot după partizani, înjurînd înfuriaţi. Unii se adunaseră lîngă cel mort, comandantul ţinea un discurs. Partizanul era însă adăpostit în întunericul pădurii, învelit în plapuma caldă şi mirosind a fîn. De aici vedea totul. A doua noapte, Şerban a coborît în sat. S-a dus pe furiş la ortacii săi Nistor şi Raicovici şi s-au sfătuit împreună îndelung. Fricoşi, fasciştii se retrăseseră din nou în spatele satului, înapoi.

— Fraţilor — le-a spus Şerban într-atît de înflăcărat şi pătimaş încît nimeni nu-l mai recunoştea aproape — hai să nu-i lăsăm să treacă. Să baricadăm ieşirea din trecătoare.

Şerban şi ortacii lui au început chiar din clipa aceea să cheme pe toţi oamenii din sat la luptă. Şi oamenii le-au răspuns. Au pus trotil în inima stîncilor, le-au fărîmat şi le-au îngrămădit în locul unde trecătoarea era foarte strimtă. S-a lucrat în tăcere, cu înfrigurare. Întreg satul se afla în linia întîi, în faţa duşmanului. „Pe-aici nu vor trece fasciştii!" — au scris cîţiva flăcăi pe stîncile baricadei. Cînd totul a fost terminat, 20 flăcăi, dintre care nici unul nu trecea de 18-19 ani, în frunte cu Şerban Gheorghe, s-au aşezat în spatele baricadei aşteptînd duşmanul.

Ziua era frumoasă, senină. Soarele de august ardea puternic, peste sat, peste păduri şi munţi, era linişte deplină. 20 de flăcăi aşteptau cu emoţie clipa cînd vor întîlni duşmanul. Cine poate şti cu adevărat ce s-a petrecut atunci în sufletele lor? La cîţi nu le-a tremurat arma în mînă? Şi totuşi n-a plecat niciunul. N-au plecat pentru că ei şi-au revăzut taţii şi fraţii plecînd în trenuri mărfare, înghesuiţi în vagoane de vite, spre front. Pentru că ei au recitit frazele acelea sinistre, scrise cu indigo în mii de exemplare: „Fiul dumneavoastră a căzut luptînd ca un erou etc."

Şi poate că bărbăţia tinerilor o sporea şi flăcăul acela voinic şi drept, Gheorghe Şerban, om simplu şi necăjit ca şi dînşii, care-i îndemna cu privirea sa îndrăzneaţă. Cine-ar fi cutezat să fie laş în faţa lui?!

Peste cîteva ore se auzi huruitul autocamioanelor. Fasciştii se apropiau încet, cu prudenţă. Trăgeau în toate părţile, speriaţi. Cînd s-au apropiat însă de baricadă, jarul gloanţelor trase de flăcăi i-a ars prin trupuri fără milă. Au sărit din camioane şi s-au culcat la pămînt, apoi cînd focul s-a mai încetinit s-au împrăştiat prin pădure, ascunzîndu-se prin hăţişuri ca nişte fiare hăituite.

Cînd s-a făcut din nou linişte, flăcăii s-au privit unii pe alţii surprinşi. Li s-a părut lor sau erau acum într-adevăr mai maturi şi mai gravi? S-au adunat la un loc cu toţii şi-au discutat serioşi.

— Înapoi nu mai vin acum. S-au speriat, spuse cineva.

Totuşi cîţiva fugiră repede în sat să mai aducă nişte lăzi cu cartuşe.

— Să rămînă cîţiva pe baricadă — spuse Şerban. Poate, cine ştie... Şi să nu uitaţi, măi, voi care rămîneţi aici, să mai îngroşaţi cu cretă cuvintele — alea de pe piatră. Şi arăta cu degetul spre bucata de stîncă pe care se lăbărţau literele acelea stîngace dar severe: „Pe aici nu vor trece fasciştii!"

După aceasta, Şerban şi-a chemat de-oparte cei doi ortaci.

— Hai să mergem niţel după ei prin pădure, să vedem ce fac pe-acolo. Dacă-i lăsăm în pace, vin iar înapoi... Trebuie să-i împrăştiem ca pe nişte pui de potîrniche.

— Unde vă duceţi, măi? i-au întrebat ceilalţi.

— Ne ducem să prindem şopîrle — a răspuns Şerban, făcînd pe omul serios şi important.

— Mare minune dacă nu te-l alege tu cu vreun glonţ undeva după vînătoarea asta...

Şerban a scăpat însă teafăr şi s-a întors cu pradă bogată. A adus atîţia prizonieri fascişti, încît a umplut şcoala cu ei.

— Ia intraţi aici, guşterilor, să vă învăţ carte! le strigă el, împingîndu-i înăuntru.

După asta Şerban a prins poftă de vînătoare şi a plecat iarăşi prin pădure. Cunoştea fiecare potecuţă, fiecare ascunziş. Asculta atent o vreme, apoi călca uşor ca o pisică. Fasciştii şedeau împrăştiaţi prin pădure, adunaţi grupuri. Şerban venea tiptil pînă în spatele lor, apoi striga cît putea o vorbă nemţească de care habar n-avea ce-nseamnă în romîneşte: „Halt!" Şi nemţii ridicau mîinile în sus, încremeniţi de spaimă. (Nimic nu i-a speriat mai mult în acest război pe fascişti, paralizîndu-le voinţa şi speranţa, ca atacurile neaşteptate şi fulgerătoare ale partizanilor).

Cînd veni cu al doilea transport, Şerban se află într-o încurcătură serioasă: n-avea unde să-i „cazeze" pe noii săi musafiri. Pînă la urmă le făcu şi acestora loc în cancelaria şcolii.

— Voi sînteţi mai deştepţi, le spuse el serios, în timp ce aceştia se uitau tîmpiţi şi uluiţi la el. Am să vă pun să-i ascultaţi pe ceilalţi elevi. Aveţi cataloagele aici, aşa că totul e în regulă.

...În aceeaşi toamnă, Şerban Gheorghe a plecat cu încă doi flăcăi din satul său pe frontul din apus ca voluntar în divizia de panduri „Tudor Vladimirescu". Pe front, a făcut mai multe fapte de vitejie pentru care a fost decorat cu medalia sovietică „Victoria", iar pentru acţiunile sale de partizan a primit decoraţia „Bărbăţie şi Credinţă".

Cititorilor curioşi să afle ce s-a întîmplat mai apoi cu acest tînăr, le ducem vestea că Şerban este astăzi muncitor fruntaş, şef de echipă, la aceeaşi carieră de piatră din satul său, Teliu, de lîngă Oraşul Stalin. Şerban n-a vrut să se despartă de locurile acelea de care-l leagă atîtea amintiri. În fiecare zi munceşte pe stîncile pe care a luptat în zilele acelea de neuitat împotriva fasciştilor.

Acum două zile ne-a sosit o scrisoare de la Şerban. La început ne vesteşte că e sănătos şi că de curînd i s-a născut cel de al treilea copil. În ceea ce priveşte munca echipei sale de mineri şi cioplitori de piatră aflăm că are rezultate bune: planul a fost depăşit cu 18 la sută, iar la extragerea pietrei brute cu 250 la sută. Steagul de fruntaş în întrecerea socialistă se află la echipa sa.

Tinerii cititori care vor să afle mai multe despre faptele sale de vitejie pot să-l viziteze în satul Teliu sau să-i scrie fiind siguri că el le va povesti totul cu plăcere.

Ilustraţii de PITA RUBIN şi CAMELIA DANEŢ

Au fost trei prieteni

Au fost trei prieteni, trei utecişti: Dragu Paraschiv, Plosky Constantin şi Bancă Nicolae. Au copilărit împreună în mahalaua Griviţei, au mers împreună la şcoală, împreună au intrat în „Uniunea Patrioţilor" în august 1944, apoi în U.T.C., şi tot nedespărţiţi au fost pe frontul antifascist străbătînd apele Gronului şi stîncile Tatrei pe care şi-au vărsat sîngele aprins al tinereţii lor.

Au fost trei eroi, trei utecişti... Dragu era robust şi înalt, cu o privire pătrunzătoare şi inteligentă.

Plosky era serios şi grav, călca rar şi vorbea cumpătat.

Bancă era mai visător şi liniştit, înalt, cu părul lung, castaniu.

Dragu era electrician, Plosky tîmplar, Bancă mecanic.

Dragu s-a născut într-o familie de ceferişti. Tatăl său a fost grevist în furtunosul an 1933. Paraschiv — era pe atunci un copil de 8 ani — i-a dus mîncare în timpul grevei, a auzit şuierînd gloanţe şi a văzut baionetele înfipte printre gardul uzinei, ameninţătoare.

Apoi, cînd s-a făcut mai mare, a fost ucenic, a îndurat mizerie şi a fost bătut.

Pe ceilalţi doi nu mai e nevoie să-i prezentăm. Biografiile lor seamănă întru totul.

Şuvoiul tinereţii lor a curs pe aceeaşi albie.

A venit războiul. Cartierul Griviţei era o ruină. Dragu s-a refugiat împreună cu familia într-un sat de lîngă Bucureşti. Înainte de plecare, Paraschiv a dat însă o raită pe la prietenii săi.

— Plecaţi şi voi?

— Plecăm.

— Ştiţi ce, eu am să fug de acolo înapoi cînd o ajunge frontul aici. Veniţi şi voi?

— Venim. Atunci ne întîlnim la tine acasă în ziua cînd ajunge frontul în Bucureşti.

Aşa s-a întîmplat. În ziua cînd tunurile şi mitralierele muşcau sălbatic din caldarîmul străzilor, Dragu a venit acasă. Cartierul era aproape pustiu. S-a plimbat prin curte nerăbdător, se uita pe stradă, asculta paşii şi bubuitul tunurilor. Prietenii săi întîrziau. Spre seară a plecat pe stradă. La un colţ se întîlni cu un muncitor cunoscut de la Griviţa. Acesta parcă ascundea ceva sub haină.

— Ce-ai acolo?

— Nimic.

— Nu te feri de mine. E un pistol, da? Unde te duci? Au plecat împreună pe bulevardul Bucureştii Noi. În curtea unei clădiri erau adunaţi mai mulţi oameni înarmaţi. Dragu se plimba printre ei stingherit. Un tovarăş mărunţel l-a chemat de-o parte.

— Tinere, vrei să intri şi tu în gărzile patriotice?

— Vreau, sigur că da.

— Alegeţi un pistol sau o armă.

A doua zi, tînărul de 19 ani Dragu Paraschiv, a luat parte alături de gărzile patriotice la luptele din pădurea Băneasa împotriva fasciştilor. Avea un pistol mare, nemţesc. Şedea lungit în spatele unui trunchi de copac răsturnat. Trăgea tot timpul, gîfîind de emoţie. Cînd i s-au terminat gloanţele a luat o armă.

Luptele au fost crîncene. Fasciştii au fost împrăştiaţi, aeroportul Băneasa eliberat.

Cînd s-au întors înapoi, Dragu mergea în fruntea coloanei cu pistolul în mînă şi cu arma pusă soldăţeşte pe umăr. La sediul „Apărării Patriotice", Dragu le-a spus că el nu mai pleacă de-aici. Şi a rămas în sediu. Dormea pe nişte mese, noaptea făcea de gardă cu arma şi pistolul la el tot timpul. Într-o seară a văzut intrînd în curte două umbre suspecte. Dragu a somat imediat.

— Spuneţi cine sînteţi că altfel trag!

Cele două umbre l-au cunoscut pe semne glasul pentru că au început să rîdă. Erau cei doi prieteni întîrziaţi.

Peste cîteva zile cei trei prieteni au devenit utecişti. S-au mutat la sediul U.T.C. din strada Ardealului nr. 7. Casa aceasta deveni locuinţa lui Dragu. Aici dormea şi făcea de gardă, difuza presa de partid şi tineret. Plosky şi Bancă erau şi ei tot timpul cu dînsul. Erau veseli, cîntau împreună, mergeau la adunări, trebuia să alunge pe huliganii legionari care încercau să le împrăştie mitingurile.

La cîteva zile după armistiţiu, trupele sovietice au intrat în Bucureşti. Centrul oraşului şi bulevardele principale erau pline cu oameni. Era o forfotă şi un entuziasm impresionant. Unii aveau în braţe flori şi mîncare pentru ostaşi.

În întîmpinarea lor au ieşit grupuri ale „Apărării Patriotice" cu automobile îmbrăcate în pînză roşie. Pe şoseaua Ştefan cel Mare trec coloane nesfîrşite de maşini încărcate cu ostaşi sovietici şi romîni. Muncitorii de la Moara „Assan" şi fabrica „Gagel" le ies în întîmpinare aclamîndu-i.

Apar cele dintîi coloane de muncitori manifestanţi, cu steaguri şi pancarte. Tineri şi copii se urcă pe tancuri şi camioane. Pe calea Victoriei, în faţa Palatului, un grup de fete le oferă ostaşilor garoafe roşii.

O coloană de utecişti se îndreaptă spre cheiul Dîmboviţei. Printre ei sînt şi cei trei prieteni: Dragu, Plosky şi Bancă... Dragu discută aprins.

— Eu mă urc pe un tanc şi plec cu ei.

— Cum să te urci aşa, pe nepoftite? — îl mustră Plosky ţinîndu-l strîns de mînă ca nu cumva să fugă singur. În Piaţa Naţiunii, Dragu ţîşneşte dintre ei şi se urcă pe un tanc. Se îmbrăţişează cu ostaşii, şi de acolo, de sus, salută mulţimea. Plosky şi Bancă aleargă lîngă tanc.

— Hei, dă-te jos, ajunge. Eşti ca un copil.

— Nu cobor, vreau să defilez pe tanc. Veniţi şi voi sus. Hai că vă fac loc lîngă mine.

Dragu îl întreabă prin semne pe un tanchist dacă le dă voie şi prietenilor săi să se urce. Acesta îi răspunde rîzînd:

— Pajalusta!

Tancurile defilează pe bulevardele Bucureştiului, mulţimea aclamă, aruncă flori, sus, pe turela tancului, cei trei prieteni salută mulţimea fericiţi. Plosky ţine în braţe un buchet de flori. O fată i l-a întins, făcîndu-i semn cu mîna...

Peste cîteva luni, cei trei prieteni s-au reîntîlnit cu ostaşii sovietici pe stîncile Tatrei, în linia întîia, pe front. Plecaseră voluntari în Divizia de panduri „Tudor Vladimirescu".

Pe pămînturile Cehoslovaciei, cei trei utecişti au luptat ca nişte adevăraţi eroi, vărsîndu-şi fără să şovăie sîngele pentru viitorul ţării, pentru pacea omenirii. Frontul era aspru: drumuri lungi, nesfîrşite, cu raniţa şi arma în spinare, geruri nemiloase şi focul necruţător şi răspînditor de moarte al războiului. Dar tinereţea, flacăra nestinsă a patriotismului i-a mînat mereu înainte, ei nu s-au văitat şi n-au şovăit.

Într-o zi, Bancă Nicolae rănit grav, a murit în spital. Sora care l-a îngrijit a povestit mai tîrziu că în timp ce delira, Bancă îşi chema prietenii pe nume, întindea braţele spre ei şi zîmbea.

La cîteva zile, în timpul crîncenelor lupte din apropierea rîului Gron a căzut şi Dragu Paraschiv. Mai rămăsese Plosky. În ziua de 19 martie 1945 s-au dat lupte pentru cucerirea localităţii Lucawite. În timpul atacului a căzut răpus de un glonte comandantul grupei. Plosky a luat atunci în locul lui comanda, a trecut în fruntea ostaşilor, a strigat pentru el „uraa!" a chemat la luptă înflăcărat. N-avea decît 17 ani. Ceilalţi ostaşi erau mai în vîrstă decît el, poate unii aveau copii cît dînsul de mari, dar îl ascultau şi-l urmau.

Spre sfîrşitul luptei, cînd duşmanul a fost asvîrlit peste Gron, Plosky a fost lovit de o schijă. Şi-a dat sfîrşitul pe braţele camarazilor.

— Băieţi, şopti el aproape delirînd, nu vă opriţi pentru mine. Mergeţi înainte... Lui Bancă şi lui Dragu să nu le spuneţi nimic decît la sfîrşit. Prieteni...

EPILOG

Ne adresăm inimilor voastre, tineri care mîine veţi defila, veţi purta în braţe steaguri şi flori! Strigaţi un „ura" puternic şi înflăcărat şi pentru cei trei prieteni care au căzut pentru patrie. Ei erau de vîrsta voastră. Purtaţi în inimile voastre flacăra aprinsă a tinereţii lor, aprindeţi-vă de la ea patosul nestins în lupta pentru împlinirea visurilor lor.

Cîntaţi şi vă bucuraţi şi pentru ei. Închipuiţi-vă că defilează şi ei lîngă voi, braţ la braţ, cu feţele pline de soare şi bucurie.

Să trăiască prin voi mai departe, în viitor. Nu-i uitaţi. Au fost trei prieteni, trei utecişti: Dragu Paraschiv, Plosky Constantin şi Bancă Nicolae.

I. BAIEŞU
V. BIRZA

Comunicat

La 21 august a. c. s-a ţinut şedinţa Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn.

La primul punct al ordinei de zi, Comitetul Central a analizat mersul campaniei agricole de vară şi a stabilit măsuri corespunzătoare în vederea terminării grabnice a treierişului în toată ţara, a îndeplinirii în întregime şi în termen a sarcinilor de colectare şi achiziţionare a cerealelor şi a executării în bune condiţiuni a muncilor agricole de toamnă.

La al doilea punct al ordinei de zi cu privire la întărirea şi îmbunătăţirea conducerii Ministerului Căilor Ferate, Comitetul Central a hotărît să recomande în funcţia de ministru al căilor ferate pe tovarăşul Ion Cozma, eliberîndu-l din funcţia de secretar al C.C.

Ca secretar al C.C. al P.M.R. a fost ales tovarăşul Gheorghiu Vladimir.

Cronică

Prezidiul Marii Adunări Naţionale, ţinînd seama de necesitatea întăririi conducerii Ministerului Căilor Ferate şi de cererea tov. Ionel Diaconescu de a fi eliberat din funcţia de ministru al Căilor Ferate, a numit, la propunerea guvernului, ca ministru al Căilor Ferate pe tov. Ion Cozma.

Prin hotărîrea Consiliului de Miniştri tov. I. Diaconescu a fost numit prim-locţiitor al ministrului Căilor Ferate.

O delegaţie a Comsomolului din R. S. S. Moldovenească în vizită la Iaşi

IAŞI (de la corespondentul nostru I. Aghinei).

Peronul gării din Iaşi. Sute şi sute de tineri din localitate au făcut o călduroasă primire delegaţiei Comsomolului din R.S.S. Moldovenească care a sosit în ţara noastră pentru a participa la sărbătorirea celei de a 12-a aniversări a eliberării patriei noastre. Din delegaţie fac parte muncitori, colhoznici, artişti, studenţi, profesori etc.

După intonarea imnului F.M.T.D. a luat cuvîntul tov. Constantin Amariei, prim secretar al comitetului regional U.T.M. Iaşi, care a salutat pe solii tineretului din R.S.S. Moldovenească în numele tineretului din regiunea şi oraşul Iaşi.

În cuvîntul său de răspuns conducătorul delegaţiei, Kornovan Dimitri Semeonovici, secretar al C.C. al Comsomolului din R.S.S. Moldovenească a mulţumit pentru emoţionanta primire făcută.

După primirea făcută pe peronul gării, oaspeţii au vizitat principalele fabrici, instituţii culturale şi monumente din localitate.

Seara, la ştrandul din Iaşi a avut loc o întîlnire între delegaţia Comsomolului din R.S.S. Moldovenească şi tineretul din localitate.

Dar au venit şi clipele despărţirii. Oaspeţii şi-au continuat călătoria spre Suceava unde vor participa la festivalul tineretului din regiune. În cursul dimineţii o delegaţie a tineretului din regiunile Iaşi, Galaţi, Bacău şi Suceava pleacă în R.S.S. Moldovenească.

Sclipirile stelelor

Sclipirile, jocul stelelor te îndeamnă să gîndeşti. Multe mii de ani oamenii au privit spre stele. Cei mai mulţi au crezut că îndărătul lor, înecată în marea sinilie fără de sfîrşit se află fericirea.

Priviţi sus, în înalt, în spre marile edificii de pe pămînt, în spre palate, furnale, blocuri, sonde. Ce distingeţi? Steluţe... steluţe... Urmăriţi-le razele: ele vă vor duce la inimi omeneşti.

Se împlinesc curînd 12 ani, adică 4380 de zile şi nopţi, de cînd „calea lactee" cerească îşi împreunează pulsul vieţii ei misterioase cu cel al surorii ei pămînteşti, optimistă, triumfătoare. Prin mulţimea acestor steluţe au ajuns oamenii să-şi măsoare viaţa în spre care aspiră. În aceste zile de aniversare ei îşi arată bucuria sporind numărul steluţelor. Pentru cinstirea oamenilor care le-au făurit, să le cunoaştem:

Ştiţi care este noul simbol, neconsfinţit, al Bucureştiului? Admiraţi timbrele poştale, vederile, fotografiile aniversative. O imagine: marele palat al Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii". Toţi străinii care ne vizitează ţara îl cunosc. Toţi provincialii, cînd se află în Bucureşti vin să-l admire. Aci se tipăresc aproape toate ziarele şi revistele din Capitala ţării. Faima i s-a dus departe, în lume. Steluţele roşii, aprinse la înălţimea de peste 100 de metri vestesc: aici se lucrează din plin!

Dacă ar fi să ne urcăm la steaua din vîrful cel mai înalt al Casei Scînteii, am cuprinde cu vederea panorama întregului Bucureşti. Unde luminoase emise de steluţe din înaltul uzinelor ne semnalizează insistent, că jos, în pîntecele marilor clădiri, la „23 August", la „Republica", la „Semănătoarea", la „Mao Ţze-dun"... omul eliberat crează.

O steluţă — un far indicator ne semnalizează de pe Palatul administrativ C.F.R.

Noutăţi, noutăţi... Pe locul fostelor ateliere C.F.R. s-a deschis o alee lungă de circa 400 metri şi largă de 10 metri. Aici a fost amenajat un parc pentru staţionarea autoturismelor... Troleibuzul a început să ameninţe existenţa tramvaielor. Începînd de mîine, traseul complect al liniei de troleibus 81 va porni de la aeroportul Băneasa, prin Piaţa Scînteii — Şoseaua Kiselef — Piaţa Victoriei — Gara de Nord — noua alee din faţa Ministerului gospodăriilor colective — Podul Elefterie — Palatul Pionierilor.

Alte mii de steluţe bucureştene ne cheamă. Nu le putem împlini dorinţa. Ţara e largă: noi steluţe — lanţ nesfîrşit, oameni harnici — numeroşi.

...Combinatul siderurgic Hunedoara este o adevărată împărăţie de steluţe. Pe furnale, pe clădirile combinatului — steluţe roşii.

...Oraşul Stalin, oraş secular. Steluţa de pe uzinele „Steagul Roşu" reclamă dreptul de a fi prima pomenită în aceste rînduri închinate acestui oraş. Îi împlinim dorinţa, datorită oamenilor harnici care lucrează aci. Ce ne vesteşte? Bucurii, bucurii... Constructorii de autocamioane de la uzină lucrează la lotul prototip al motorului Diesel Rapid Sr. 201. **Spuneau:** Pînă la 23 August! Au înfăptuit: cu două zile înainte. Ce? Montarea primului motor. Merită a fi felicitat întregul colectiv!

...Şantierul hidrocentralei „V. I. Lenin"-Bicaz. Martoră răbdătoare, dătătoare de puteri, stă steluţa aprinsă la tunel-intrare. Bătălia e cruntă. Muntele de piatră se apără. Nu înţelege truda oamenilor. Dar oamenii nu ţin seamă. Îl străpung.

Acum, aci se lucrează pentru septembrie. Eroii Muncii Socialiste Gavrilă Paşca şi Paul Oţet fac zilnic cîte aproape două norme. Constructorii de la tunel-intrare au escavat şi betonat pînă acum 1900 m. l. de tunel. În acelaşi timp, lucrările la priza de apă au fost executate în proporţie de 70 la sută. La tunel-ieşire, brigăzile lui Ludovic Kucinski şi Bone Zoltan au escavat şi betonat 1.449 m.l. de galerie. De curînd ei au executat, înainte de termen, betonarea a 5 inele exterioare ale tunelului şi au escavat încă 9 asemenea inele.

O altă steluţă: Sfatul popular Jimbolia. Corespondentul nostru salariat comunică: „Aci era aşteptat cu nerăbdare un telefon. Spre ora prînzului telefonul zbîrnîi prelung şi inginerul I. Faur, şeful secţiei agricole ridică receptorul:

— Alo, ascult...

— Tovarăşi, aici Sfatul popular Oţelec. Însemnaţi în scris, să vă fie cu ştiinţă. Am gatat şi noi cu treierişul. Ultimul snop a fost înghiţit de batoză, acum un ceas şi ceva.

Alaltăieri, ieri, azi, în multe dintre oraşele ţării, în îndepărtate sate, ca şi în cunoscute oraşe s-au aprins noi steluţe. În Ploeşti iubitorii de sport s-au entuziasmat. Au fost terminate lucrările stadionului Energia. 35.000 de sportivi ploeşteni au putut admira duminică victoria echipei lor asupra primei clasate în categoria A. de fotbal. Stadionul e complex: terenuri de antrenament pentru fotbal, handbal şi rugbi, săli de gimnastică, de scrimă, de box, tenis de masă, duşuri, vestiare şi cabine, instalaţii adecvate transmisiunilor radiofonice şi de televiziune.

Pe înălţimile Clujului, datorită trudei oamenilor a fost prinsă încă o stea lucitoare: mîine se deschide Palatul Culturii. Clujenii îşi îmbogăţesc viaţa artistică şi culturală.

...Steluţe, sute de steluţe, mii de steluţe..

Deunăzi, am citit într-un buletin de ştiri următoarea informaţie: „Orchestra ansamblului artistic a Ministerului C.F.R. pregăteşte, printre altele şi o bucată nouă de Costel Radu, intitulată „Jocul stelelor".

Nu-l cunosc pe compozitor, nu l-am văzut niciodată, poate îl voi vedea cîndva. Nu-i cunosc cîntecele, nici temperamentul. Şi totuşi îndrăznesc să fac o presupunere la gradul de certitudine: sînt sigur că compozitorul cînd a scris cîntecul său s-a gîndit la aceste steluţe sclipitoare, de jos, de pe pămînt, la steluţele de sus, de pe cer, la jocul lor.

Sclipirile, jocul miilor de steluţe din ţara noastră simbolizează un adevărat puls omenesc, torentul vieţii noi...

CAROL ROMAN

Să fie anulată odioasa sentință de la Karlsruhe!

Intr-un miting din Germania occidentală un tribunal inspă[illegible] mîntat se pronunță [illegible] hitleriștilor [illegible] Adenauer [illegible] să se interzică partidul clasei muncitoare, Partidul Comunist German! Ingrijorat de creșterea popularității partidului în masele largi populare, de rolul său hotărîtor în creșterea conștiinței muncitorilor germani, de lupta dîrză împotriva renașterii noului wermacht, regimul militarist vest-german a inscenat o mascaradă judiciară. Juriști, mulți [illegible] ca pe vremea hitlerismului prin activitatea lor s-au pronunțat: Interziceți [illegible] Partidul Comunist! Inăbușiți activitatea și viața partidului! Se repetă astfel tragicul an 1933.

Și zbirii din poliția vest-germană au pornit să execute sentința: să fie înăbușit partidul muncitorimii! Dar cum este posibil să se admită că acest lucru ar fi făcut printr-o sentință judecătorească?

Partidul celor mulți nu poate fi înăbușit de nimeni. El aparține prezentului și viitorului. Și oricît s-ar feri de el conducătorii de la Bonn, viitorul îl va strivi sub forța sa. Soarta lui Hitler și a regimului său nu trebuie uitată.

Noi, tinerii din brigada U.T.M. nr. 3 de la [illegible] — am aflat vestea interzicerii Partidului Comunist din Germania. Noi sîntem încredințați că partidul, sprijinit de muncitorii vest-germani, va găsi drumul spre inima și conștiința maselor desfășurîndu-și mai departe lupta sa. Muncitorii germani știu cui să acorde încrederea lor. Noi, de aici de la mii de kilometri, sîntem alături de ei strîns uniți prin solidaritatea ce leagă pe cei ce muncesc din toate țările. Impreună cu întreaga omenire progresistă cerem anularea odiosului verdict de la Karlsruhe.

Rezultatul muncii din ziua de astăzi — peste 50 la sută depășire de plan — îl închinăm poporului muncitor din Republica Federală Germană condus în lupta sa și mai departe de Partidul Comunist din Germania.

Membrii brigăzii de producție U.T.M. nr. 3

Responsabil: BATORI ȘTEFAN, TANASE ALEXANDRU, VASILE NICOLAE, VASILESCU GHEORGHE, FRUSINA FLOREA.

In legătură cu naționalizarea Companiei Canalului de Suez

Lucrările Conferinței de la Londra

— ȘEDINȚA DIN 20 IULIE —

LONDRA 20 (Agerpres). — Luînd cuvîntul în ședința din după-amiaza zilei de 20 august a conferinței de la Londra în problema Canalului de Suez, reprezentantul Indiei, Krishna Menon, a declarat că principala sarcină a acestei conferințe este de a găsi calea spre rezolvarea pașnică a problemei Canalului de Suez în conformitate cu principiile Cartei O.N.U. pe baza recunoașterii faptului că Canalul de Suez este o parte integrantă a Egiptului, precum și pe baza recunoașterii asigurării unei navigații libere pe canal pentru toate țările, potrivit convenției din 1888.

Pornind de la aceste principii, Krishna Menon a prezentat în numele delegației Indiei, un proiect de propunere ca bază de tratative pentru o reglementare pașnică. Acest proiect prevede revizuirea convenției de la Constantinopole din 1888, „în scopul de a realiza principiile ei și de a aduce modificările necesare în prezent, și anume de a include prevederi în privința unor tarife și cotizații echitabile și în privința întreținerii canalului".

Delegația indiană a propus de asemenea să se creeze un organ consultativ care să reprezinte interesele beneficiarilor canalului, pe baza reprezentării geografice, înzestrat cu funcții consultative și deliberative și cu funcții de legătură.

A luat apoi cuvîntul conducătorul delegației S.U.A. J. F. Dulles. El a constatat că în prezent toate delegațiile și-au expus pozițiile și că acum se pune întrebarea ce trebuie făcut mai departe. După ce a amintit că această conferință nu poate lua nici un fel de hotărîri obligatorii pentru Egipt și că punctul de vedere care va obține majoritatea în cadrul conferinței nu poate fi obligatoriu pentru minoritatea ei, Dulles a prezentat spre examinare delegaților proiectul său de propuneri care prevede transmiterea administrației Canalului în mîinile unui organ internațional.

Deși proiectul american cuprinde un punct care vorbește despre „respectarea suveranității Egiptului", de fapt el urmărește sustragerea Canalului de sub suveranitatea Egiptului. Punctul trei al proiectului prevede transmiterea „răspunderii pentru administrarea, întreținerea și dezvoltarea canalului și lărgirea lui" direcției canalului alcătuită din reprezentanții [illegible] și al Egiptului. Se prevede de asemenea [illegible] „cota parte echitabilă pentru Egipt" sau „compensare echitabilă a Companiei Canalului".

J. F. Dulles a declarat că, după părerea delegației S.U.A. propunerile trebuie prezentate Egiptului și, dacă acesta din urmă le va accepta, va putea fi elaborat un tratat între Egipt și țările care vor fi de acord cu propunerile S.U.A.

După ce Dulles și-a încheiat cuvîntarea, reprezentantul Pakistanului a propus întreruperea ședinței pînă a doua zi pentru a oferi participanților la conferință timpul necesar studierii proiectelor prezentate. Această propunere a fost aprobată.

Intrunirea delegaților unor țări participante la Conferință

LONDRA 20 (Agerpres). — Radio Cairo anunță că din inițiativa ministrului de Externe al Indoneziei, Ruslan Abdulgani, în dimineața zilei de 20 august în sala Dorchester din Londra a avut loc o întrunire a delegaților unor țări participante la conferința de la Londra.

La această întrunire, la care au participat miniștrii Afacerilor Externe ai Pakistanului, Etiopiei, Turciei, Iranului și ambasadorul Ceylonului la Londra, s-a luat în discuție propunerea țărilor occidentale în legătură cu crearea unui organism internațional pentru supravegherea navigației pe Canalul de Suez.

Agenția United Press relatează că Ruslan Abdulgani, ministrul de externe indonezian a calificat propunerea secretarului de stat Dulles cu privire la controlul internațional, ca fiind „inacceptabilă". El a cerut delegaților prezenți retragerea de la conferință a țărilor participante la întrunire în cazul cînd această propunere ar fi adoptată.

NASSER: Ne vom apăra suveranitatea și demnitatea

CAIRO 20 (Agerpres). — In cadrul unui interviu acordat corespondentului agenției arabe de informații, președintele Nasser a subliniat că Egiptul nu va consimți în nici o împrejurare la instituirea unui control internațional asupra Companiei Canalului de Suez după cum a propus Dulles la conferința de la Londra. Aceasta, a continuat Nasser ar constitui un atentat la suveranitatea și demnitatea Egiptului. Canalul reprezintă o parte a teritoriului Egiptului. Naționalizarea Companiei nu afectează problema securității Canalului. Am fost totdeauna gata să dăm garanții pentru securitatea navigației pe Canal. [illegible] această s-ar putea discuta".

Nasser a condamnat amenințările cu folosirea forței împotriva Egiptului, subliniind, că „Egiptul își va apăra suveranitatea și demnitatea".

In încheiere președintele Nasser a mulțumit statelor arabe pentru sprijinul pe care l-au acordat Egiptului. Grevele de protest împotriva convocării conferinței de la Londra a spus el, au arătat clar că Egiptul poate conta pe sprijinul întregii lumi arabe.

Consfătuirea lucrătorilor din industria metalurgică și a constructorilor de întreprinderi siderurgice din Ucraina

DNEPROPETROVSK 19 (Agerpres). — TASS transmite: La 18 august a avut loc în Dnepropetrovsk consfătuirea republicană a lucrătorilor din industria metalurgică și a constructorilor de întreprinderi siderurgice, convocată de C.C. al P.C. din Ucraina și de Consiliul de Miniștri al R.S.S. Ucrainene.

La consfătuire au participat conducători, ingineri și tehnicieni de la uzinele metalurgice, mine și șantierele de construcție ale întreprinderilor siderurgice, activiști de partid, sindicali și de comsomol din regiunea Dnepropetrovsk, Zaporojie, Stalino și Voroșilovgrad.

La lucrările consfătuirii au participat tovarășii N. S. Hrușciov, prim secretar al C.C. al P.C.U.S., A. I. Kiricenko, prim secretar al C.C. al P.C. din Ucraina, A. G. [illegible], ministrul Siderurgiei al U.R.S.S., D. I. Raizer, ministrul Construcției de întreprinderi ale industriei metalurgice și chimice al U.R.S.S.

Participanții la consfătuire au discutat raportul prezentat de S. I. Tiscenko, ministrul Siderurgiei al R.S.S. Ucrainene, cu privire la activitatea întreprinderilor ministerului și la măsurile în vederea îndeplinirii planului pe 1956, precum și raportul prezentat de V. A. Torontev, ministrul Construcției de întreprinderi ale industriei metalurgice și chimice al R.S.S Ucrainene cu privire la construcția de întreprinderi siderurgice și la măsurile în vederea îndeplinirii planului pe anul 1956.

Participanții la consfătuire au criticat aspru lipsurile în conducerea uzinelor și șantierelor de către departamente, ministere, au făcut o serie de propuneri valoroase menite să contribuie la sporirea producției de metal, la accelerarea ritmului construcției industriale.

In încheierea consfătuirii, N. S. Hrușciov, prim secretar al C.C. al P.C.U.S. a rostit o cuvîntare.

Noua reducere a efectivului forțelor armate ale R. P. Polone

VARȘOVIA 19 (Agerpres). — P.A.P. transmite: La 19 august, ziarele poloneze au publicat hotărîrea Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Polone cu privire la noua reducere a forțelor armate ale țării.

In dorința de a aduce un nou aport la cauza dezarmării precum și în scopul dezvoltării pașnice continue a economiei naționale guvernul polonez a hotărît să reducă efectivul forțelor armate cu încă 50.000 de oameni.

K. E. Voroșilov a plecat în Finlanda

MOSCOVA 20 (Agerpres). — TASS transmite: Răspunzînd invitației președintelui Republicii Finlandeze Urho Kekkonen, în seara zilei de 20 august a părăsit Moscova plecînd în Finlanda K. E. Voroșilov, președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.

K. E. Voroșilov este însoțit în călătoria sa de A. F. Gorkin, secretarul Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., N. A. Mihailov, ministrul Culturii al U.R.S.S., F. D. Varaksin, ministrul Industriei hîrtiei și de prelucrare a lemnului al U.R.S.S.. Impreună cu ei a plecat Erro A. Vuori, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Finlandei în U.R.S.S. In gara Leningrad din Moscova, K. E. Voroșilov a fost condus de N. A. Bulganin, L. M. Kaganovici, G. M. Malenkov, M. G. Pervuhin, M. Z. Saburov, A. B. Aristov, P. N. Pospelov, deputați ai Sovietului Suprem al U.R.S.S., funcționari superiori ai Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., [illegible] Afacerilor Externe al U.R.S.S., reprezentanți ai presei și radioului.

Au fost de asemenea de față colaboratori ai ambasadei Republicii Finlandeze, precum și șefii ai reprezentanțelor diplomatice acreditați la Moscova.

Protestul tineretului german

Din toate orașele și regiunile R.D. Germane continuă să sosească știri despre protestele oamenilor muncii din republică împotriva măsurilor antidemocratice ale guvernului vest-german. Ziarul „Junge-Welt", organ al Consiliului central al Uniunii Tineretului Liber German a publicat o declarație a Consiliului central în care se subliniază că interzicerea P.C. din Germania, ca și includerea Germaniei Occidentale în Uniunea nord-atlantică precum și introducerea serviciului militar obligatoriu, sînt îndreptate împotriva intereselor tineretului și întregului popor german.

Uniunea Tineretului Liber German cheamă pe toți tinerii și tinerele din Germania, să-și unească forțele în lupta hotărîtă împotriva măsurilor anticomuniste ale guvernului federal.

Măsuri juridice discriminatorii împotriva P. C. G.

BONN 19 (Agerpres).—A.D.N. transmite: La 17 august, primul complet de judecată al Tribunalului constituțional federal din Karlsruhe a respins în unanimitate o plîngere constituțională a Partidului Comunist din Germania, împotriva diferitelor articole ale legii privind modificarea legii de funcționare a Tribunalului constituțional. (După cum se știe aceste modificări au făcut posibilă urgentarea interzicerii partidului comunist). Deși completul de judecată este de acord că din punct de vedere al dreptului constituțional pot fi ridicate obiecții, ele în nici un caz însă nu privesc P.C.G.

Reprodus conform originalului.

Desen de N. CLAUDIU.

Teroarea dezlănțuită împotriva comuniștilor vestgermani

DUSSELDORF 19 (Agerpres). Potrivit relatărilor agențiilor de presă, în urma interzicerii de către Tribunalul constituțional vest-german a Partidului Comunist din Germania (P.C.G.), în toate laenderele Germaniei occidentale a început o campanie de persecuții împotriva organizațiilor și presei P.C.G. și a altor organizații de masă. Agenția A.D.N. relatează că „în numeroase cazuri acțiunile polițienești au luat caracterul unor operațiuni militare și au continuat pînă tîrziu noaptea".

La Düsseldorf, Hanovra, Braunschweig, Hamburg, München și în alte orașe, sediile P.C.G. și ale presei comuniste au fost devastate de poliție, iar numeroși activiști ai P.C.G. arestați.

După cum a anunțat ministrul de interne din landul Renania de nord — Westfalia, poliția din această provincie a efectuat 712 raiduri.

După cum transmite agenția France Presse, în Saxonia inferioară au fost arestați 25 de activiști din conducerea P.C.G. printre care Heinz Zscherre, deputat în dieta provincială (landtag).

La München a avut loc un miting al P.C.G. la care au participat numeroși tineri care au scandat lozincile: „In ciuda interzicerii, P.C.G. trăiește", „Jos teroarea", „Salvați tineretul din contingentul 1956". La miting a luat cuvîntul primul secretar al organizației P.C.G. din landul Bavaria, Richard Schoringer.

BERLIN 20 (Agerpres). — In Bavaria, în afară de Partidul Comunist sînt supuse prigoanei organizațiile democratice de masă. La München de exemplu, funcționari de poliție au confiscat sumele aflate în casieria organizației de tineret a sindicatului muncitorilor din construcții.

Teroarea anticomunistă continuă la Augsburg, Furth Neu Ulm, Weissenhorn și alte orașe.

PRESA VESTGERMANA:

„O măsură inoportună"

BONN 19 (Agerpres). — După cum transmite agenția France Presse, sentința pronunțată de Tribunalul constituțional federal de la Karlsruhe prin care se interzice Partidul Comunist din Germania (P.C.G.), este considerată de majoritatea ziarelor vest-germane ca o măsură „inoportună din punct de vedere politic".

Ziarul „General Anzeiger", care exprimă punctul de vedere al cercurilor industriale, își exprimă teama că interzicerea partidului comunist va spori popularitatea acestui partid în rîndurile muncitorilor. Ziarul cere măsuri împotriva „penetrației" comuniste în grupurile sindicale din întreprinderi.

Egiptul nu va accepta crearea unui „stat în stat"

LONDRA 19 (Agerpres). — Secretarul cancelariei președintelui Nasser, Ali Sabri, care se află în capitala Angliei, a acordat un interviu corespondentului agenției United Press. Referindu-se la planul occidental de internaționalizare a Canalului de Suez, Sabri a spus că aceasta ar însemna crearea în Egipt a unui „stat în stat". Dacă ar fi aplicat acest plan „o parte a Egiptului ar fi supusă supravegherii colective a mai multor puteri, lucru pe care nici o țară din lume nu-l poate accepta". Sabri s-a declarat de acord cu propunerile sovietice expuse de ministrul de externe Șepilov. La întrebarea ce soluție preconizează Egiptul în vederea garantării liberei navigații pe canal, Sabri a spus: „Linia adoptată de guvernul egiptean în declarația sa din 12 august poate servi drept bază pentru un acord.

Referindu-se la rezultatele probabile ale actualei conferințe de la Londra, Sabri a spus că această conferință a fost convocată într-o atmosferă de agresiune care în nici un caz nu poate fi favorabilă tratativelor. In al doilea rînd, ea a fost convocată fără ca în prealabil să fie consultat guvernul egiptean. In ce privește participanții la conferință Sabri a declarat că invitațiile au fost adresate într-un mod discriminatoriu. Din aceste considerente el a spus că nu vede la ce rezultate practice ar putea ajunge o asemenea conferință. La întrebarea în ce mod va reacționa Egiptul dacă un număr de țări participante la conferința de la Londra vor adopta o rezoluție asupra Suezului, Sabri a spus: „Dacă un anumit număr de țări se întrunesc și adoptă o rezoluție oarecare, iar apoi cer unei țări independente să aplice această rezoluție, aceasta constituie fără îndoială un precedent extrem de periculos".

Navigația se desfășoară normal pe Canalul de Suez

CAIRO 20 (Agerpres). — După cum relatează presa, guvernul Egiptului acordă o mare atenție planurilor de lărgire și adîncire a Canalului de Suez.

La 19 august, problema reconstrucției Canalului de Suez a fost discutată de către președintele Nasser și Mahmud Iunes, directorul conducerii Canalului. Problema Canalului de Suez a fost discutată în aceeași zi și în cadrul unei întrevederi dintre președintele Nasser și Abu Nuseir, ministrul Comerțului.

Ziarele au publicat o informație în legătură cu navigația vaselor pe Canalul de Suez care arată că pe Canal navigația se desfășoară în mod normal.

In perioada 27 iulie — 19 august pe Canal au trecut 1.019 vase, dintre care 256 vase sub pavilion englez.

Se anunță că conducerea Canalului de Suez a numit trei noi piloți dintre specialiștii egipteni.

Ciocniri între manifestanți și poliție la Kuweit

DAMASC 20 (Agerpres). — După cum anunță ziarul „Ar-Rai Al-Amm", recent, în orașul Kuweit (capitala emiratului arab care se află sub control englez) au avut loc puternice ciocniri între poliție și participanții la demonstrațiile organizate în semn de solidaritate cu Egiptul.

La 15 august, autoritățile au cerut să se anuleze desfășurarea „Zilei în sprijinul Egiptului", fixată pentru 16 august. Locuitorii orașului au organizat o demonstrație de protest împotriva acestei cereri, demonstrație care a fost înăbușită cu cruzime. In cursul ciocnirilor care au avut loc cu poliția au fost ucise și rănite 80 de persoane.

La 16 august, în ciuda interzicerilor, populația orașului a sărbătorit „Ziua în sprijinul Egiptului". In urma ciocnirilor dintre polițiști și demonstranți au fost ucise 7 persoane și rănite alte 173 de persoane.

Ziarul scrie în continuare că vasele militare engleze sosite recent la Kuweit, continuă să staționeze în apele teritoriale.

Noutăți DESPRE TINERETUL LUMII

A TREIA PLENARA A C.C. A U.T.P.

La Varșovia s-a deschis cea de-a treia plenară a conducerii centrale a Uniunii Tineretului Polonez (U.T.P.). Ordinea de zi a plenarei cuprinde discutarea sarcinilor actuale ale Uniunii Tineretului Polonez și îmbunătățirea activității organizației de pionieri.

Raportul în legătură cu primul punct de pe ordinea de zi a fost prezentat de E. Iaverska, președinta conducerii centrale a Uniunii Tineretului Polonez.

TINERI POLONEZI PARTICIPA LA STRINGEREA RECOLTEI IN U.R.S.S.

Un grup de tineri polonezi a plecat în Uniunea Sovietică pentru a participa la strîngerea recoltei în regiunile răsăritene. Grupul este format din tineri mecanizatori de la stațiunile de mașini și tractoare și gospodăriile agricole de stat, membri ai cooperativelor agricole de producție și țărani individuali.

IN GERMANIA OCCIDENTALA CONTINUA RECRUTARILE

Pînă la jumătatea lunii septembrie, în Germania occidentală se vor termina pregătirile în vederea înregistrării tuturor tinerilor născuți în anii 1937 și 1938. In felul acesta, la începutul anului 1957 vor putea fi chemați sub arme aproximativ 100.000 tineri.

După cum anunță un buletin al ministerului de interne, guvernul de la Bonn intenționează să recruteze de asemenea toți tinerii fără naționalitate care locuiesc în Germania occidentală.

In R.D. Germană sosesc neîncetat tineri din Germania occidentală care nu doresc să facă parte din noul Wehrmacht. Aici li se oferă posibilități de muncă și de studiu.

Un episod tragic în viața minerilor belgieni

De aproape două săptămîni opinia publică internațională urmărește cu compasiune și în același timp cu îngrijorare veștile care vorbesc despre tragedia celor 276 de mineri de la mina Marcinelle din apropiere de Charleroi (Belgia).

Acest interes este cu atît mai justificat cu cît această catastrofă minieră este una din cele mai mari care au avut loc în ultimii 50 de ani. Agențiile de presă, ziarele și persoanele care au fost martori oculari au redat la timpul lor prin ce împrejurări s-a produs această regretată catastrofă. Pînă în prezent se știe că din cauza proastei întrețineri a utilajului care deservea puțul Bois du Casier, la 1000 de metri adîncime, un vagonet s-a prăbușit peste cablul electric, care la rîndul său rupîndu-se a provocat un scurt circuit ce a dat naștere la un incendiu distrugător. Incendiul s-a răspîndit cu o repeziciune nemaipomenită în galerii, unde lucrau 276 mineri dintre care numai 107 belgieni. Ceilalți mineri erau de diferite naționalități — majoritatea italieni (139) — goniți de șomaj să-și cîștige oriunde și oricum existența.

Din cauza blocării puțului care nu mai avea nici o ieșire și a fumului gros provocat de incendiu, cele 276 victime de la Charleroi s-au văzut în imposibilitatea de a mai ieși la suprafață. Cu toate măsurile luate pentru salvarea celor din subteran, pînă în prezent a fost posibilă doar salvarea a 13 supraviețuitori; 95 dintre cei îngropați în mină au fost scoși morți. După ultimele știri, șansele de a fi salvați restul de 168 mineri care se găsesc izolați în orizontul 1035 sînt minime, ca urmare a prezenței oxidului de carbon. Lucrările de salvare înaintează foarte greu, în puțul minei incendiul continuă vertiginos, iar de cîteva zile s-a ivit și pericolul de a exploda gazul grizu. Catastrofa minieră din Belgia nu e o simplă întîmplare. Tragedia putea fi înlăturată dacă s-ar fi dat ascultare cerințelor elementare ale minerilor de a se asigura securitatea muncii. O dovadă în acest sens sînt acuzațiile unanime ce se aduc în prezent la adresa patronilor minei și a guvernului care nu au respectat măsurile elementare pentru asigurarea securității muncii.

Surzi față de cerințele minerilor, patronii belgieni s-au preocupat numai de creșterea randamentului, a veniturilor. Și nu s-ar putea spune că preocuparea lor a rămas fără rezultatele dorite: începînd din 1949 proprietarii de mine de cărbuni din Belgia au împărțit mai mult de 6 miliarde de franci belgieni sub formă de beneficii, ceea ce reprezintă 75 la sută din capitalul investit; în ceea ce privește numai pe patronii minelor de la Charleroi, ei au realizat în 1954 beneficii în valoare de 589 milioane de franci, iar în 1955, 710 milioane de franci.

Catastrofa minieră de la mina din Marcinelle arată care a fost prețul acestor beneficii. Durerea și indignarea produsă de tragedia minieră de la Marcinelle e de neînchipuit. In semn de doliu pentru victimele catastrofei de la Charleroi, precum și de solidaritate cu familiile celor dispăruți, minerii din toate exploatările carbonifere din Belgia au declarat la 17 august o grevă generală de doliu. Tot în dimineața aceleiași zile, la Marcinelle, în apropiere de mina unde s-a produs catastrofa au avut loc funeraliile a unui prim grup de 50 de mineri, ale căror cadavre fusese scoase la suprafață în urmă cu cîteva zile.

Relatînd felul cum a decurs această ceremonie, corespondentul agenției „France Presse" constată că ea s-a transformat într-o impresionantă manifestație de solidaritate a clasei muncitoare din Belgia, atît de greu lovită de catastrofă. La această ceremonie au participat și unele familii ale minerilor italieni. Atmosfera a fost cît se poate de dureroasă, plină de indignare și mînie generală.

Grupurile parlamentare comunist, socialist și social-creștin din Camera Deputaților a Belgiei cer cu insistență convocarea unei sesiuni parlamentare extraordinare pentru discutarea răspunderilor în problema catastrofei din mina de la Marcinelle.

Aceeași profundă îndurerare s-a înregistrat și în alte țări — în special în Italia — a căror emigranți au căzut victimă catastrofei miniere de la Marcinelle. Alarmată de cele petrecute, presa italiană a ridicat cu toată tăria problema răspunderii pe care guvernul o poartă pentru soarta celor 50.000 de emigranți care, în speranța unei vieți mai bune, au plecat în Belgia.

Oamenii muncii din întreaga lume care au luat cunoștință cu emoție și durere de vestea catastrofei de la Marcinelle își manifestă solidaritatea cu minerii căzuți victimă. Federația sindicală mondială exprimîndu-și compasiunea și solidaritatea cu familiile victimelor catastrofei de la Charleroi a trimis prin Federația Generală a Muncii din Belgia suma de 1500 lire sterline pentru ajutorarea familiilor celor dispăruți. Impărtășind marea dramă a celor îndoliați, Prezidiul C.C. al Sindicatului Muncitorilor din Industria minieră din țara noastră a urmat gestul F.S.M. și a trimis 500.000 de franci belgieni pentru fondul de ajutorare al familiilor victimelor. Prin acest gest cît și prin mitingurile de doliu, organizate în diverse centre, minerii din țara noastră se solidarizează cu familiile victimelor catastrofei de la Charleroi.

In 24 de ore

MOSCOVA. — Răspunzînd invitației Ministerului Agriculturii al U.R.S.S. în seara zilei de 19 august a sosit la Moscova o delegație agricolă a Republicii Populare Federative Iugoslave, în frunte cu Liubcio Arsov, membru al Vecei Federative Executive a R.P.F. Iugoslavia.

MOSCOVA. — La 20 august s-a deschis la Moscova conferința oamenilor de știință din U.R.S.S., Bulgaria, Ungaria, R. D. Germană, Romînia, Cehoslovacia și Iugoslavia în vederea organizării anului internațional geofizic. Participă de asemenea oameni de știință din Republica Populară Chineză și Republica Populară Mongolă. Conferința va dura pînă la 25 august.

PEKIN. — Potrivit relatărilor ziarului „Klatisak" care apare la Bangkok, între guvernele Tailandei și Cambodgiei a fost încheiat un acord prin care guvernul Tailandei a permis în mod oficial tranzitul prin Tailanda al mărfurilor din China și din alte țări de democrație populară destinate poporului Cambodgiei.

TOKIO. — După cum anunță postul de radio Tokio, societatea de navigație japoneză „Iamasita Kisen" a hotărît să înceapă navigația regulată între Japonia și R. P. Chineză.

MOSCOVA. — La 20 august a părăsit Moscova plecînd cu avionul în Cehoslovacia delegația parlamentară a Uruguayului care a vizitat Uniunea Sovietică la invitația Sovietului Suprem al U.R.S.S.

(Urmare din pag. I-a)

PRIMA LEGĂTURĂ...

și panouri? Nici să nu vii la ședință după masă dacă nu-mi aduci caietul pus la zi pînă la explicarea trigonometrică a teoremei lui Pitagora.

Ce era să fac, am atacat în mod revoluționar pe agenții burgheziei (nu glumesc, chiar așa îi consideram pe atunci) sinus, cosinus, tangentă, cotangentă, secantă, cosecantă, Thales și Pitagora, le-am descoperit secretele și, după ce am intrat în stăpînirea lor, am plecat voios la sediu.

— Tovarășii care se oferă să meargă voluntar astă noapte la afișaj și scris lozinci, să vină la ora 9 cu cîte o pensulă groasă sau bidinea la tovarășul Pescaru! a strigat un băiat înalt, blond, care purta veșnic o țigară în colțul gurii.

N-am mai așteptat sfîrșitul imnului care închidea orice ședință și am fugit, fără să fiu văzut, acasă. Am întors pe dos dulapul, pivnița, podul, bucătăria, dar n-am găsit nici o pensulă sau bidinea. Turbam. Pînă la urmă am luat o scîndurică, am cioplit-o în formă de pensulă și am învelit-o cu grijă în hîrtie de ziar. Cînd am revenit seara la sediu, inima-mi bătea să-mi spargă pieptul.

La organizația U.T.C. a Capitalei domnea o atmosferă care mă umplea de fiori de plăcere. In toate părțile mișunau tovarăși, băieți și fete, cu torțe neaprinse în mîini, cu gălețí cu var, bidinele, pensule, cutii cu vopsea, afișe.

Afară în stradă duduiau gata de plecare cîteva camioane de la „Lemaitre", „Mociornița", „Vulcan", „Wolff". Cam așa o să fie și la revoluția proletară, îmi ziceam.

N-am apucat să mă așez pe o bancă și s-a apropiat perfid de mine un coleg de clasă, Bălan care avea obiceiul să mă ia întotdeauna în rîs. A început să pipăie pachetul ce-l țineam în mînă și a strigat înveselit:

— Damian, piticul, nu are pensulă și de rușine a adus un lemn, un lemn, uitați-vă fraților, țipa el încercînd să-mi smulgă din mînă bățul învelit în ziar.

Mă luptam cu el disperat, lacrimile îmi asaltau ochii și îngăimam înecîndu-mă de necaz și umilință:

— Nu-i adevărat, tovarăși, minte, nu-i adevărat!

Intr-o clipă a venit lîngă noi Iosif, l-a apostrofat pe Bălan, l-a obligat să se așeze cuminte și, privindu-mă mustrător, mi-a zis:

— Damian, du-te la camionul trei la tovarășul Pescaru. Dacă nu vei lucra cum trebuie, dacă te vei ține de glume și scamatorii nici n-am să mai știu de tine. La acțiunile de noapte se cere cea mai mare seriozitate.

— Bine dar n-are... a sărit iar Bălan.

— Vezi-ți te rog de treaba ta, i-a zis Iosif urmărindu-mă din priviri cum dispăream cu viteză pe coridor ținînd pretinsa mea pensulă ca pe o ghioagă. Dar n-am avut noroc. Nici acum nu sînt prea înalt, dar atunci eram pipernicit de tot. Colegii mă porecliseră chiar „piticul", „microbul", „șoricelul". Văzîndu-mă, tovarășul Pescaru a dat din cap dezamăgit și m-a trimis fără multă vorbă acasă:

— Nu-i pentru tine băiețaș, mi-a spus cu o blîndețe care mă făcea să înnebunesc. La treaba asta e nevoie de flăcăi voinici. Du-te și dormi, să mai crești.

Am fugit hohotind pe străzi și am aruncat „pensula" în gîrlă. Cînd am ajuns acasă însă, aveam un plan gata făcut în minte. Am mîncat în grabă și, după ce s-au culcat părinții, m-am strecurat în magazia unui vecin de unde am furat niște miniu de plumb. Am dizolvat praful roșu în apă caldă (ce bine îmi prindeau cunoștințele și laboratorul de chimie!) și am făcut dintr-un bețișor învelit la cap cu o cîrpă un fel de toc pentru scris cu vopsea. Ieșind apoi afară, am luat toate casele din colțul străzii la rînd și nu m-am lăsat pînă nu le-am pictat cu lozinci și desene pînă la înălțimea unde puteam ajunge întinzînd mîna, fie cățărîndu-mă pe un gard fie pe un burlan. Casei noastre îi hărăzisem cu-n gînd diabolic o soartă tragică. Ea trebuia să arate după ce aveam s-o „lucrez" ca fațada unui templu egiptean sau incaș, plină de desene reprezentînd într-o frescă gigantică înfrîngerea lui Maniu, Brătianu, Hitler, Musolini, Rădescu și alți dușmani ai poporului printre care intenționam să trec și pe profesorul de latină. Trebuie să recunosc azi, spre rușinea mea, că treaba la care mă angajasem nu avea numai un caracter militant anti-fascist anti-burghez ci avea și semnificația unei răzbunări personale împotriva tovarășilor Bălan și Pescaru.

După ce am înconjurat cum se cuvine toată strada, am început să „operez" casa noastră. Tocmai mă chinuiam să dau un efect de strălucire presupușilor negi sau coșuri de pe nasul uriaș al lui Maniu, așa cum îl văzusem desenat de un celebru caricaturist, cînd am auzit o voce mieroasă în spatele meu:

— Ce faci aici dragă Damiane? Nu te-ai culcat încă?

Era, nici mai mult, nici mai puțin, decît vocea proprietarului nostru.

— Ce să fac... n..., n... n... nimic..., mă plimb spuse gura mea fără nici o participare a conștiinței, iar mîinile duseră automat cutia de vopsea la spate.

Dacă am luat-o mai apoi la goană, aceasta nu se datora atît fricii de proprietar cît faptului că simțisem cum începe să se reverse conținutul cutiei. Bătaia pe care am luat-o de la mama a fost nimic în comparație cu faptul că a trebuit să umblu două luni cu niște pantaloni cenușii avînd pe spate o superbă pată roșie în formă de pară. Preparasem foarte bine vopseaua.

A treia zi Iosif Croitoru mi-a zis într-o recreație: — După masă vei merge la întîlnirea cu tinerii socialiști. Da... era să uit... E bine să dovedești inițiativă în munca revoluționară dar aceasta nu te scutește de obligația de a cunoaște limba romînă. Nu înțeleg de ce stă scris pe toate casele de pe strada ta „Trăească U.T.C." în loc de „Trăiască U.T.C.". Uneori, acest Iosif devenea de-a dreptul tipicar! Și totuși, deși au trecut atîția ani de atunci, deși nu mai știu unde e, ce face, îl am viu în fața ochilor, dăscălindu-mă, potolindu-mă, entuziasmîndu-mă, pe el care mi-a fost prieten, tovarăș, părinte, într-un cuvînt legătură superioară, prima mea legătură superioară.

Spartachiada

Desigur Spartachiada de Vară a tineretului oferă spectatorilor zile de întrecere deosebit de atractive.

Ce s-a petrecut în zilele de duminică și luni? Întrebări care-și cer răspunsuri imediat.

— Au fost desemnați primii campioni?

— Ce rezultate s-au obținut?

— Ce regiuni se evidențiază?

Intr-un cuvînt, NOUTĂȚI. Vreți să le cunoașteți? Citiți-le în pagină!

Cît privește ce se petrece mîine, consultați programul alăturat:

ATLETISM: Cursa cu obstacole G.M.A. gradul I. Orele 9—10,30.

HANDBAL: Calificare etapa II-a. Orele 9—10,30.

OINĂ: Ultimele întîlniri. Orele 9—12.

VOLEI: Calificare etapa II-a. Orele 9—11.

Felicitări prieteni!

Același lucru îl spune fiecare din cei patru înotători din fotografie. Patru prieteni: Dorina Scarlat, Tinca Stan, Ion Iorga și Paul Gherghina. Toți din aceeași regiune: Galați. Și fiecare a cîștigat una din seriile întrecerilor de natație.

Primii campioni

Primii campioni. Campioni ai sutelor de mii de participanți la această mare întrecere sportivă de mase. Cine sînt? Tineri! Tineri din satele și orașele patriei, care au îndrăgit sportul în ultimii ani. Pînă recent, anonimi. Mîine? Mulți poate în loturile republicane, campioni ai țării și, cine știe, poate mai departe... Doriți un exemplu? Iată-l.

Erhardt Hüghel a cîștigat proba de ciclism și astfel a devenit campion al Spartachiadei de vară a tineretului. Un titlu de cinste, în același timp promițător. Cine este? Erhardt Hüghel e fiul unei familii de muncitori sticlari din Mediaș, regiunea Stalin. După înfățișare, la prima vedere, nici prin cap nu-ți poate trece că e campionul unei asemenea competiții de amploare. Blond, înalt, slab (nu slăbuț) și în plus, tînăr. Da, tînăr! Erhardt are numai 15 ani. Și totuși, sport — mai bine zis ciclism — nu face decît de anul trecut. Atunci a reușit — desigur, cu ajutorul părinților — să-și cumpere o bicicletă. De atunci, antrenamente (e un fel de a spune antrenamente) aproape zilnice: drumul spre întreprindere, plimbări etc. Cît despre competiții, întrecerile Spartachiadei a fost prima la care a participat. Pe întreprindere (Erhardt Hüghel e sculier la întreprinderea de gaz metan „Partizanul Păcii" din Mediaș) — apoi pe raion și, în sfîrșit, pe regiune, au fost primele lui victorii sportive. Duminică, finala, a cîștigat cursa într-un mod impresionant. După cîțiva kilometri de la start a luat conducerea. Lupta însă nu era ușoară. Ceilalți adversari — mai bine zis tovarăși de întrecere — luptau cu aceeași însuflețire. A trecut totuși primul linia de sosire. Cei 14,250 kilometri au fost parcurși în 32'30". O victorie splendidă, promițătoare. Erhardt ne spune:

— Întrecerile Spartachiadei au fost doar începutul. Acum mă apuc serios de ciclism. Victoria aceasta îmi dă speranțe. Sper în rezultate bune cît de curînd.

Tînărului Erhardt Hüghel, campion la ciclism al Spartachiadei de vară a tineretului pe anul 1956, îi urăm și de acum înainte succese. Același lucru îl dorim și tinerei N. Cojan din regiunea Ploești. Cine este? Vă spunem: cîștigătoarea probei de ciclism rezervată fetelor. Deci, și ea, campioană a Spartachiadei de vară a tineretului.

Hüghel Erhardt

Nina Cojan

Păreri... de spectator

INTERVIUL nostru

Printre numeroșii sportivi fruntași pe care i-am întîlnit în aceste zile pe stadionul Tineretului, a fost și maestrul sportului ION IONIȚĂ. A ținut să ne explice prezența sa la finalele Spartachiadei:

— În primul rînd curiozitatea de sportiv și poate... de spectator. Apoi, cum e și firesc, pentru probele de ciclism. Printre participanții la aceste întreceri sînt doar mulți viitori adversari de-ai mei.

Profitînd de acest prilej, am rugat pe maestrul sportului Ion Ioniță să ne spună cîteva observații în legătură cu desfășurarea întrecerilor.

— Cu plăcere. Înainte de toate m-a impresionat puterea de luptă a acestor tineri. Și asta nu la unul sau doi, ci la toți. Priviți atent. La fiecare, fie ciclist sau înotător, jucător de oină sau atlet, veți observa aceeași dorință puternică de a învinge, aceeași admirabilă dîrzenie și voință. Un exemplu: echipa de handbal a regiunii Suceava. În meciul cu handbalistele din Baia Mare au fost întrecute cu 5—1. Se vedea că sînt mai slăbuțe în ceea ce privește stăpînirea tehnicii de joc. Dar ce credeți, au renunțat la luptă? Nu! Au luptat de la un capăt la altul al meciului cu o voință demnă de invidiat de către mulți sportivi fruntași.

— Dacă ar mai fi fost încă vreo 10 minute, egalam...

Această frază rostită la sfîrșitul meciului de una din jucătoarele suceavene e, cred, edificatoare. Și asemenea exemple se pot da poate mai multe și mai concludente la înot, la oină, la volei sau atletism.

— Poate chiar și la ciclism...

— Bine înțeles. Despre aceste probe îmi rezervasem să vă spun chiar mai multe lucruri. E doar... specialitatea mea.

Pentru început (toți participanții la probele spartachiadei sînt sportivi neclasificați) rezultatele sînt bune. Media orară la băieți, aproape 30 km. pe oră, e chiar promițătoare dacă ținem seama că s-a alergat cu biciclete de oraș sau semi curse. Cît despre cîștigători, Hüghel Erhardt la băieți și Nina Cojan la fete am numai cuvinte de laudă. Deși sînt la primele lor curse, toți pedalează suplu, au rezistență și, în plus, multă combativitate. Mi-a plăcut foarte mult și tînăra Schmidt Ighebal din Orașul Stalin. De fapt, la fete trebuia să cîștige ea. E o tînără pe care o sfătuiesc sincer să se ocupe serios de ciclism. În cursă a avut ghinion. După ce conduce autoritar mai tot timpul, cu cîteva sute de metri înaintea startului i s-a desprins apărătoarea din spate și i-a sărit între spițe obligînd-o astfel să abandoneze. În orice caz, ca ciclist și care nu o dată am avut și eu asemenea ghinioane, o sfătuiesc să nu se descurajeze. În fața ei are încă multe concursuri.

În general, din cîte am putut să constat, întrecerile au fost bine organizate. O singură excepție, spre părerea mea de rău, chiar la ciclism. În primul rînd nu s-a respectat ora anunțată pentru începerea concursului. Mai grav este însă altceva. Nu s-au luat măsuri pentru eliberarea traseului. Din această cauză în timpul desfășurării cursei (în mod special la proba rezervată băieților) alergătorii au fost nevoiți să se strecoare printre mașini, creîndu-se astfel posibilitatea unor accidente. În proba rezervată fetelor, din cauza lipsei de arbitri, s-au ivit încurcături, care au dezorientat pe alergătoare. Aceste nereguli sînt o notă neplăcută în ansamblul pozitiv pe care îl prezintă activitatea organizatorilor.

N.R. Ținem să atragem atenția comisiei centrale de ciclism că a subapreciat organizarea competiției de ciclism din cadrul Spartachiadei. În felul acesta a dovedit că desconsideră o asemenea competiție de masă ca Spartachiada de vară a tineretului.

Instantanee

PAUZA...

Un gest frumos

Cum și duminică nu aveau concursuri (probele de atletism începeau de-abia luni dimineață), Aurica Iantea și Maria Grosu au venit pe stadion tocmai de la Galați să-și încurajeze tovarășele și tovarășii de întrecere din aceeași regiune — Galați. Voleibaliștii aveau de susținut meciul cel mai greu cu echipa Recolta M. Ciuc. Primul set l-au cîștigat. În al doilea au fost conduși la un moment dat cu 14—12. N-au cedat. Prietenii din tribună îi încurajau frenetic. Două acțiuni hotărîte și rezultatul devine egal. După lungi și emoționante schimburi de mingi au mai cîștigat un punct. Apoi altul. Cu acesta din urmă și întîlnirea.

La sfîrșitul meciului Aurica Iantea și Maria Grosu au oferit jucătorilor gălățeni două buchete de flori.

— Pregătite pentru noi?

— Nu, pentru învingători!

Un gest frumos, chibzuit.

Insistență

Lucrurile s-au întîmplat în felul următor. În cadrul fazei interregionale la handbal, sorții au hotărît printre altele să se întîlnească între ele echipele Clujului și Regiunii Autonome Maghiare. Cîștigătoarea meciului avea dreptul să se califice la finala pe țară. Și meciul a avut loc. S-a desfășurat într-o duminică la Cluj. Rezultatul?

După cele două reprize a fost egal: 1—1. A rămas egal, tot 1—1, chiar și după prelungiri. Ce echipă va participa deci la finală? După calcule, organizatorii au hotărît: echipa Regiunii Autonome Maghiare. De ce? Simplu: echipa aceasta era cea mai tînără. Suma anilor tuturor jucătoarelor clujene întrecea cu șase sau opt ani pe cea a jucătoarelor din Tg. Mureș.

Din această cauză să nu participe la finală? Tinerele jucătoare din Cluj și-au amintit cu cîtă bucurie au aflat de întrecerile Spartachiadei, cîte eforturi au depus apoi să învețe să joace, să procure echipamentul special. Și-au amintit de victoriile la faza pe raion a Spartachiadei, de bucuria care au avut-o la cîștigarea titlului de campioane regionale. Și după toate acestea să nu participe la finale?

— Asta nu se poate, au hotărît. Și au venit la București.

Pentru moment organizatorii au fost puși în încurcătură: să nu le dea voie să participe la întreceri? Odată ce-au venit...

Au fost admise să participe la întreceri în afara concursului. Și sportivele clujene au jucat primul meci cu echipa regiunii Iași. Victoria a fost de partea lor cu 2—1.

Un fapt interesant?

De pe tușă

Asistam la întîlnirea de oină dintre echipele regiunii Baia Mare și Oradea. Jucătorii din ultima echipă mi se păreau mai sprinteni, mai îndemînatici.

În tot timpul jocului, de pe tușă, o tînără de vreo 20 de ani se agita într-una. Nu stătea nici o clipă. Dădea sfaturi, striga, certa, ruga...

Ce o fi vrînd că se tot amestecă atît de insistent în joc? Aveau ei, băieții aceștia bine legați nevoie de povețele unei fete oarecare?

În sfîrșit... Orădenii erau conduși. Mi-am exprimat părerea către un spectator.

— Au puține cunoștințe tehnice.

— Și asta e ceva — se amestecă în vorbă fata cu pricina. Dar în primul rînd au încă prea puțină experiență.

— Nu uitați că băieții au susținut primele jocuri odată cu întrecerile Spartachiadei.

— De unde cunoști aceasta? — am întrebat-o.

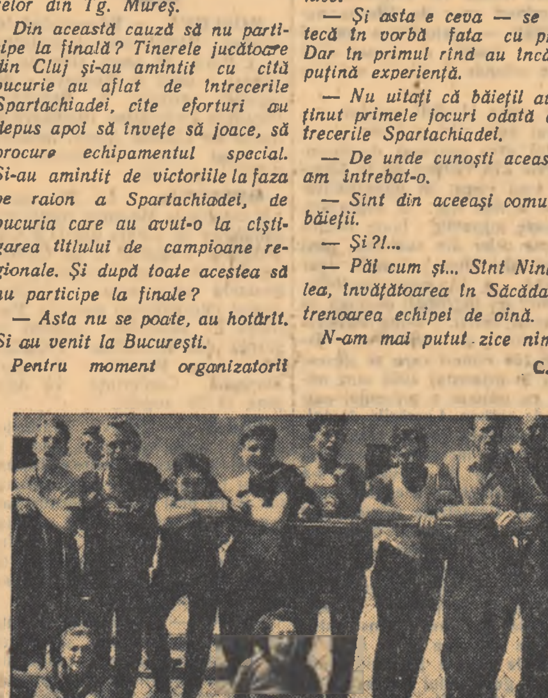
— Sînt din aceeași comună cu băieții.

— Și?!...

— Păi cum și... Sînt Nina Hulea, învățătoarea în Săcădat, antrenoarea echipei de oină.

N-am mai putut zice nimic.

C. A.

Știți ce fac tinerii din fotografie? V-ați și dat seama: își încurajează tovarășii din echipa reprezentativă a regiunii.

CEI MAI BUNI...

19 august

CICLISM

FETE:

Nina Cojan Ploești 21'00.

BĂIEȚI:

Hughel Erhardt Or. Stalin 32'20"

OINĂ:

Iași—Ploești 5—4; Timișoara—Stalin 7—7; Galați—Ploești 8—6; Cluj—Suceava 7—4; Iași—Pitești 4—2; București—Bacău 12—2; Bacău—Baia Mare 0—9; București—Oradea 7—2; Hunedoara—Constanța 0—11; R.A.M.—Craiova 4—10;

20 august

NATAȚIE

100 LIBER JUNIORI:

Iost Reschner Cluj 1'14"0;

100 m. LIBER SENIORI

Ion Vasile Timișoara 1'13"1.

ATLETISM

GREUTATE JUNIORI

Adrian Harghel București 13,01 m.

GREUTATE JUNIOARE

Elena Stoica — București 8,98 m.

LUNGIME JUNIORI

Aurel Drăgan — Timișoara — 6,32 m.

LUNGIME JUNIOARE

Lucia Păuleț—Bacău —4,63 m.

OINA

Grupa A: Suceava — Galați 5—16.

Constanța — Baia Mare 8—9.

Grupa B: Timișoara—Iași 3—8.

Craiova—București 8—7.

Grupa C: Stalin—Ploești 1—6.

Hunedoara—Bacău 5—2.

Grupa D: Cluj—Pitești 10—0.

Oradea—R.A.M. 8—4.

VOLEI

Recolta Chișineu Criș — Recolta Tulucești 1—2.

Energia Petrila — Progresul Alexandria 0—2.

Recolta Vama — Energia Flacăra Mediaș 1—2.

HANDBAL

1. Constanța—Craiova 1—0.
2. Baia Mare — Suceava 5—1.
3. R.A.M. — Iași 1—1.

Dinamo—F. C. Liegeois 7-1

Să nu ne amăgim...

Dinamo București a susținut duminică o partidă de verificare în compania echipei belgiene F. C. Liegeois. „Repetiția generală" a dinamoviștilor a venit cum nu se putea mai bine. De ce? Pentru că formația belgiană a fost tot timpul un partener comod, preocupat se pare nu de scor, ci de jocul în ansamblu. Pe teren, dinamoviștii „s-au jucat" cum au vrut și au marcat aproape cînd au vrut. Privind partida, sub acest aspect, se poate spune că ne putem face o imagine precisă asupra posibilităților echipei noastre? Socotim că nu. F. C. Liegeois — o echipă modestă — și în plus obosită după jocurile susținute recent în Bulgaria, nu ne-a dat putința să verificăm exact stadiul actual de pregătire al dinamoviștilor. De altfel, din păcate, la noi, foarte dese sînt cazurile cînd trebuie să tragem astfel de concluzii. Invităm echipe slabe de la care în mod normal nu putem învăța, obținem victorii pe seama cărora se face multă zarvă, ne amăgim cu iluzia că totul merge bine. Îmi amintesc că după jocul cu Suedia am avut o discuție cu ziaristul Carlsten de la Expressen Stockholm. Eram încă sub impresia acelui 0—2, și nu-mi puteam explica faptul că, în urmă cu puțin timp, echipa C.C.A. — pe scheletul căreia fusese alcătuită naționala — a învins de o manieră categorică formația engleză Luton Town. Vorbind despre Luton Town, confratele de la Expressen Stockholm mi-a mărturisit, nu fără o ironie politicoasă, că „Luton Town nu este o echipă mare" și că „ea a fost învinsă de o formație clasată pe locul X în campionatul suedez. Echipe cu prestigiu — mi-a spus el — sînt Real Madrid, Honved, F. C. Milano, Stad de Reims etc."

Am făcut această mică paranteză, pentru a susține încă o dată — pentru a cîta oară — că o victorie ieftină nu ne folosește, ba dimpotrivă.

Cu toate acestea faptele confirmă că — deși se vorbește mult despre necesitatea perfectării unor întîlniri cu echipe puternice — totuși, această dorință și necesitate urgentă se tărăgănează.

Dinamo București—echipa care ne va reprezenta țara în marea competiție „Cupa campionilor europeni" — a întrecut duminică formația belgiană F.C. Liegeois clasată pe locul 6 în campionatul Belgiei — cu un scor concludent: 7—1 (5—0). Succesul meritat al dinamoviștilor a produs duminică multor spectatori o mare bucurie, iar altora... mai temperată. Personal m-am situat în categoria acestora din urmă nu pentru faptul că s-ar putea pune la îndoială victoria echipei bucureștene ci, pentru simplul motiv că dorim cu toții să-i vedem pe dinamoviști înfruntînd echipe mult mai puternice. Și atunci, aplaudînd o comportare frumoasă a dinamoviștilor, vom fi cu toții, firește, entuziasmați. Am remarcat totuși duminică la viitorii adversari ai campioanei Turciei o poftă de joc, o orientare în teren și o finalizare remarcabilă. Este tocmai ceea ce lipsea mai mult dinamoviștilor în actualul sezon. S-a jucat simplu, în adîncime, cu multă fantezie și s-a renunțat (ce bine!) la înghesuirea jocului pe tripletă, folosindu-se mult aripile. Am dori ca duminică, în fața lui „Galata Serai Istambul", dinamoviștii să desfășoare un joc cel puțin asemănător. Este o necesitate.

R. CALARAȘANU

O VICTORIE de loc liniștitoare

BUHUȘI (de la trimisul nostru). Fără îndoială că „Flamura Roșie" Arad a meritat să cîștige jocul cu „Dinamo" Bacău. Pregătirea fizică mai bună a textiliștilor s-a făcut simțită de altfel, tot mai mult, pe măsură ce partida se apropia de sfîrșit. Mai ales de la jumătatea reprizei a II-a, după ce Smărăndescu a deschis scorul (urmărind o centrare de pe aripa dreaptă a lui Mateon) fotbaliștii din Arad au stăpînit tot jocul. Ei au marcat încă o dată prin Szücs (care a luat pe cont propriu balonul și l-a dus pînă aproape de careul advers, de unde a tras un puternic șut la „păianjen"); de asemenea el a mai construit și alte cîteva atacuri care s-au putut solda cu goluri. Dar toate acestea nu sînt cîtuși de puțin liniștitoare pentru jucătorii de la „Flamura Roșie" Arad, nici pentru antrenorii lor cu privire la nivelul fotbalului pe care îl practică echipa. Ei nu trebuie să uite că duminică au întîlnit un adversar cel puțin mediocru, și mare parte din timp s-au complăcut în jocul steril, confuz, lipsit de orizont tactic al dinamoviștilor din Bacău.

În special Mateon și Birău s-au plasat greșit în nenumărate rînduri jucînd cu spatele spre poarta dinamoviștilor, trăgînd defectuos și neștiind să fructifice „găurile" create în cîteva rînduri de mijlocași și de Mercea — acesta lipsit însă de ardoarea care îl distingea altă dată. Trebuie să precizăm aici că și dinamoviștii (Weber, Popa și tînărul portar Cîmpeanu) și-au făcut mult timp datoria, anihilînd majoritatea acțiunilor ofensive destul de lente ale arădenilor. Este limpede că pentru a-și justifica prestigiul de echipă fruntașă și pentru a contribui la ridicarea tehnicii superioare a fotbalului nostru, „Flamura Roșie" Arad mai are destule de făcut, în special în direcția aplicării unei concepții de joc simplu, rapid și în adîncime, în care să alerge mingea și nu jucătorii. Nu este de acceptat la fotbaliști cu experiența celor de la U.T.A., desfășurarea unui joc anost, fără vlagă, în genul celui practicat duminică în prima repriză mai ales. Iar dacă „Dinamo" Bacău a luat doar o replică puternică pentru că nu a contat pe o linie de mijloc mobilă și rezistentă și nu a valorificat tactica înaintașilor și a unor atacanți ca Oaidă, Hulea, Crețea altă echipă va avea de profitat de jocul textiliștilor arădeni.

M. L.

Premieră internațională

În sfîrșit, jucătorii noștri de hochei pe iarbă au avut prima dispută internațională. Evenimentul acesta i-a bucurat atît pe spectatorii prezenți în tribune, cît mai ales, pe jucători. Prima confruntare internațională la hochei pe iarbă. Parteneri de joc: reprezentativele orașelor București și Praga.

Nu ne-am așteptat firește la un succes al tinerilor noștri jucători mai cu seamă că jucătorii cehoslovaci practică de multă vreme acest sport. Oaspeții sînt cotați printre cei mai buni din Europa și chiar din lume. Este știut că hocheiștii cehoslovaci au susținut recent un joc cu echipa Indiei — una dintre cele mai bune din lume — joc pe care l-au terminat la egalitate: 2—2

Așadar „premiera internațională" la hochei pe iarbă de la București a fost mai mult decît binevenită.

Am pierdut cu 1—4, dar nu scorul interesează în prezent. Principalul este că — se pare — jocului de hochei pe iarbă i se va da de aci înainte toată atenția. Elanului, combativității hocheiștilor noștri, trebuie să i se adauge pregătirea tehnică. Ori aceasta nu se poate căpăta decît organizîndu-se în mod serios un campionat intern și mai multe întîlniri internaționale. De acest avantaj beneficiază hocheiul pe iarbă cehoslovac. De altfel s-a și văzut. Cehii mînuiesc corect crosa și trag cu precizie la poartă. Iată ce avem de învățat în primul rînd de la ei.

GH. C.

O fază de joc

În cîteva cuvinte...

■ Sîmbătă și duminică s-a desfășurat la Stockholm întîlnirea de natație dintre echipele Suediei și R.P. Polone. Inotătorii suedezi au obținut victoria cu 151—145 puncte.

■ Voleibaliștii sovietici și chinezi s-au întîlnit duminică pe stadionul central „V. I. Lenin" din Moscova. La fete, victoria a revenit voleibalistelor sovietice cu scorul de 3—1. Întîlnirea dintre echipele masculine a fost cîștigată de echipa U.R.S.S. cu 3—0.

■ În orașul Grosseto (Italia) s-a desfășurat întîlnirea de box dintre reprezentativa secundă a Italiei și echipa R.P.F. Iugoslavia. Pugiliștii italieni au obținut victoria cu rezultatul de 12—[illegible]

■ Atleții sovietici au stabilit un nou record unional în proba de ștafetă 4x200 m. bărbați, cu timpul de 1'24"4/10, timp superior cu trei zecimi de secundă vechiului record al U.R.S.S.

■ La Lubljana s-a desfășurat întîlnirea de fotbal dintre echipele Sloveniei și R.P. Chineze. Fotbaliștii iugoslavi au obținut victoria cu scorul de 5—2.

■ Echipa de fotbal a R. Cehoslovace a întîlnit la Buenos Aires reprezentativa Argentinei. Fotbaliștii argentinieni au cîștigat cu scorul de 1—0 (0—0).

■ Pe stadionul central „V. I. Lenin" din Moscova s-a disputat meciul dintre echipele Dinamo și Torpedo din Moscova. Dinamoviștii s-au dovedit superiori și au cîștigat cu scorul de 3—1 (2-1).

■ Echipa reprezentativă de fotbal a Indoneziei și-a început turneul în U.R.S.S., jucînd cu echipa Neftianik din Baku. Victoria a revenit fotbaliștilor sovietici cu 3—1 (1—1).

■ Locomotiv Moscova și-a încheiat duminică turneul pe care l-a întreprins în Canada. În ultimul meci, fotbaliștii sovietici au întîlnit la Toronto reprezentativa Canadei pe care au învins-o cu scorul de 2—1.

CÎTEVA CALCULE

4 noi recorduri R.P.R., mai mulți tineri atleți campioni ai țării pentru prima oară. În plus, o evidentă luptă pentru performanțe cît mai bune. Acesta este pe scurt rezultatul întrecerilor campionatelor republicane individuale de atletism din acest an. Rezultat mulțumitor s-ar putea spune. De fapt, așa și este. Și totuși să ne gîndim...

O comparație între rezultatele de azi și cele din 1946, de pildă, nici nu se poate înțelege. Recordurile țării au crescut în mod serios. Însă... (dacă n-ar exista acest „însă"). O cercetare mai sumară a tabelelor recordurilor mondiale din 1946 și 1956. Unul singur (lungime) se mai menține. Și acesta e asaltat cu insistență de săritorii din mai multe țări. Restul au fost considerabil reduse (alergări) și mărite (aruncări și sărituri). Deocamdată nu putem face — deși ar trebui — o comparație cît de cît favorabilă cu recordurile mondiale. (Excluzînd desigur excelentul record mondial al Iolandei Balaș). Deși, după calculele unor statisticieni (desigur fără pretenții de exactitate) în ierarhia celor mai bune țări în atletism ne aflăm pe locul 10, totuși majoritatea recordurilor țării, ca și cele mai bune performanțe ale anului, sînt încă la distanță prea mare de cele mondiale. Sîntem mult rămași în urmă la probele de aruncări (disc bărbați și femei, suliță bărbați și femei, greutate bărbați) sprint, sărituri, (lungime, prăjină) etc.

Se pare că munca antrenorului Laszlo Hireș e pe drumul realizării celor mai bune rezultate la probele de semifond și fond. Nu trebuie uitat că recordurile țării au fost corectate din nou în acest an, chiar de mai multe ori la toate probele respective. De asemenea și problema tinerelor cadre de atleți e pe cale să fie rezolvată cu succes. Titlurile de campioni ai țării cîștigate pentru prima oară de tineri ca Nicolae Ivanov, Aurelia Lipoczi, Gabriela Belu și alții ne îndreptățesc să spunem aceasta.

Toate acestea, ca și admirabila combativitate de care au dat dovadă mulți atleți în cadrul întrecerilor campionatului — se cade aici să-l amintim în primul rînd pe Ioan Wiesenmayer — ne bucură. Ne bucură și ne face să sperăm performanțe și victorii mereu mai prețioase. Și totuși... problema alergărilor de viteză — de pildă — rămîne în picioare. Oare nu poate fi egalat și redus acel 10,4 al lui Molna? Acel 21,3 sau 47,8 pe 200 și respectiv 400 m. plat?

Nu intenționăm să analizăm în această notă situația alergărilor de viteză din țara noastră. Dar ca o observație generală se poate spune următoarele: cauza rămînerii în urmă la aceste probe își are rădăcina — și trebuie cercetat foarte atent de către specialiști — în antrenamentele alergătorilor. Fie-ne îngăduită o mică comparație — e drept oarecum curajoasă — cu viteziștii americani. După cum se știe doi dintre aceștia — Williams și Murchison — au alergat 100 m. în 10,1 secunde. Alți cîțiva alergători străbat cei 100 de metri în 10,2 secunde. Intr-o declarație făcută unui ziarist din R.F. Germană, un antrenor al alergătorilor de viteză americani, spunea printre altele: antrenamente intense, de două ori pe zi, fără sprinturi care să depășească 200—250 de metri și în plus cît mai multe concursuri tari. Cu toată simpatia pe care le-o purtăm, totuși despre aceiași atleți trebuie afirmat și altceva. Intr-adevăr atleții americani aleargă foarte mult. De fapt, altceva nici nu fac în viață. Aleargă. Cînd nu mai pot... În cazul acesta e edificator exemplul lui Jessie Owens (ajuns printre altele lustragiu și actor de circ). În orice caz, atleții și antrenorii noștri ca și comisia centrală de atletism trebuie să țină seama de două lucruri: antrenamente intense (chiar dacă acestea cer mult mai mult efort ca de obicei atleților), și concursuri TARI (și numai tari) cît mai multe.

Peste cîteva zile atleții noștri vor susține la Paris întîlnirea cu puternica echipă a Franței. Un calcul sumar al rezultatelor obținute la campionatele republicane ale R.P.R. desfășurate în aceste zile, ca și cele ale Franței (desfășurate de asemenea recent) făcute de unii antrenori și specialiști lasă să se întrevadă un rezultat de egalitate sau o victorie a noastră la foarte mică diferență. Acestora vrem să le spunem să nu uite că lupta se va decide pe teren și nu după calcule.

În orice caz, noi dorim tuturor atleților din reprezentativa noastră mai multă combativitate, încredere în propriile lor forțe și, bineînțeles, succes deplin în întreceri!

AL. PINȚEA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10. Secția scri sori. Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" STAS — 3452 — 52